Marko paşa Züük

NE SAĞCIYIZ NE SOLCU FUTBOLCUYUZ FUTBOLCU

Plâncıların istifasından Sonra Memleketimizde Kına ithal ve Sarfiyatı Plânlı Şekilde Artmaktadır

Ankara (özel sektörden aktar Hacı Faik bildiriyor) —

Bugüne kadar, her mahallede yetiştirilen on beş milyoner arası na bir türlü katılamadığı için pek müteessir bulunan memleketimizin ticaret erbabından aktar Hacı Faik Efendi, son günlerde büyük bir memnuniyet içinde olup, 27 Mayıs'ı yaratan kadife eldiven içindeki de mir yumruklulara ve bugünkü ko valisyon idarecilere dualar etmekte dir.

Aktar Hacı Faik Efendiyle dük kânında ancak ayak üstü konuşa bildik.

Dükkân müşterilerle dolup taşmaktaydı. İçeri giremiyenler de dükkân kapısında KUYRUK ol muşlardı.

«İşler nasıl Faik Efendi?» di ye sordum.

Elini işten, kulağını müşteri den, gözünü, parâdan ayırdmadan «Görüyorsunuz, kovalisyona bin be reket... Kovalisyon sâyesinde işle rimiz açıldı... Kovalisyona hamdol sun!» dedi.

«Eskiden nasıldı işler?» diye sordum. Cevaben şöyle dedi:

«Eskiden de kına sarfiyatı var dı ama bu kadar değildi. Eskiden daha çok zencefil, karabiber, göreğ otu, nöbet şekeri, yakı, nazar bon cuğu, maşallah, kekik suyu, nane ruhu 46 ruhu, meyan kökü, ziftin peki, ellinin körü, davul tozu, mi nare gölgesi, yoğurt fidanı, vapur dumanı, özel sektör tohumu, kırk dükkân süprüntüsü, nazar tütsüsü satardık. Birkaç günden beriyse, kına sarfiyatı, memleketimizde gö rülmemiş şekilde artmıştır. Kına isteyen o kadar çok ki, yetiştiremi yoruz. Bu gidişle, ihtiyacı karşı lamak için kına yerine şap veya nişadır satmak zorunda kalacağız. Alttan kına, üstten fiski ile mem leket iyice kalkınacaktır. Gerek tasarruf bonosu ticareti, gerek kı na sarfiyatı sâyesinde mahalleleri mizdeki özel sektör çocuğu milyo nerlerimizin sayısı daha da arta caktır. Bir de merhum ve mağfur evliyamızı Şehit etmeselerdi...»

«Kına safiyatındaki artışın siz ce sebebi nedir?» diye sordum.

«Plancıların istifasından sonra kına sarfiyatı birdenbire arttığına göre sebep meydanda... Kına itha lât ve sarfiyatı plânlı bir şekilde hergün artmaktadır. Bu gidişle kına taleplerini karşılayamıyacağı mız için, Kovalisyon şimdiden ted bir almalı ve Amerikan yardımın dan kına tedarik etmelidir. Ameri kan kınası kullananlar çok mem nun kalıyorlar.» dedi.

«Gidişi nasıl buluyorsunuz?» dedim.

«Bu gidiş iyi gidiş!» dedi, «gi de gide, gidişe gidişe... Şunu söy lemek isterim ki devletçilikle kı nacılık yanyana yürüyemez.»

«Çalışalım da kalkınalım, deni liyor, nasıl olmalı sizce?»

«Kınanın içine biraz da neft karıştırmalı. Bizim partiye, bunu programa almalarını söyledim.» de di.

«İstikbâli nasıl görüyorsunuz?» diye sordum.

«Çok parlak» dedi. «Çünkü asıl kına sarfiyatı aftan sonra artacak tır. O zaman yaldız da satacağız...»

«Kınayı en çok kimler alıyor?» diye sordum.

«Bu bir siyasî sırdır, söyliye mem» dedi ve ilâve etti:

«Kimler olduklarını söylesem pek şaşardınız. En ummadıklarınız bile kına alıyorlar.»

Teşekkür edip ayrılırken ar kamdan «Size lâzım değil mi?» di ye seslendi. «Hayır!» dedim. Hacı Faik «Hmm... demek sen onlardan sın!...»

Aktar Hacı Faik'ten ayrıldık tan sonra Hacıkadın hamamının na tırı Emine ve Gülşen hamamının tel lâğı Emin'le görüştüm; onlar da Attar Hacı Faik Efendi'nin sözleri ni teyit ettiler.

TAŞLAMA — AMA NE DEMOKRASİ!

Şarlo, bilindiği gibi «Dik tatör» adlı bir film çe virmiş ve bu filminde talihsiz dostumuz Hitler'i itin mahalli mahsusuna sokmuştu.

Bu yüzden de, bütün dünya da gösterilen ve başarılar kaza nan bu film, memleketimize getirilmemiş, ancak çevrildiğin den sekiz yıl sonra, Hitler eşek cennetine gidince Türkiye'de oynatılabilmişti. Yani Dikta tör'ü, diktatör devrildikten son ra görebildik.

Gel zaman git zaman, Şar lo Avrupa'da «Nevyork'ta bir Kral» adlı bir film çevirdi. Tür kiyeye dışardan türlü bin rezil film getirilir, ama çevrileli altı yıl olduğu ve —Amerika ile Türkiye hariç— bütün dünyada gösterildiği halde, bu film hâlâ Türkiye'ye getirilmedi.

«Diktatör» filmini görebil memiz için diktatörün devrilme sini bekleyenler, «Nevyork'ta bir kral» filmini Türk halkının görmesi için, acaba Amerika' daki kralın da devrilmesini mi bekliyorlar!..

1962 de Atatürk Türkiyesine Dikiz!

Bir yanda hafız kızlar, öte yanda güzel bacaklar

İŞTE TÜRKİYE: SPOR – TOTO, MİLLİ PİYANGO, AT YARIŞLARI, SAM AMCA, BANKA İKRAMİYELERİ, LOTARYACI BASIN, YÜKSEK SOSYETE KULÜPLERİ, KAHVEHANELER, BUL KARAYI AL PARAYI, HAFIZ KIZLAR VE GÜZELLİK YARIŞMALARI, VE «BİZ KİMLERİZ, BİZ ALTAY'DAN GELEN ERLERİZ!»

HAFIZ KIZLAR — Yukarıda gördüğünüz resim gibi birçok resim ler gazetelerin birinci sayfalarında sık sık görünmeye başlamıştır. Sonra da hiç utanmadan, hiç sıkılmadan yurdumuzdaki bütün partilerin ileri gelenleri, kendi lerinin ve partilerinin Atatürkçü ve Atatürk'ün yolunda olduklarını söylerken yüzleri de kızarmıyor. Pekiy, Atatürkçüdürler, Atatürk'ün yolundadırlar da, neden Atatürk'ün sağlığında kız hafızların resimleri hiç gazetede çıkmazdı? Şu yukarıdaki gibi bir tek resmi Atatürk zamanında gazetelerde gördünüz mü? Yıllardan beri Türkiye'de her türlü gericiliği yayanlar, öyle bir gerici ortam, öyle bir gericilik piyasası kurmuşlardır ki, kazançtan, ceplerini doldurmaktan başka bir şey düşün meyen birtakım gazeteler de gerici piyasaya böyle resimlerle süslü gazeteleri son günlerde çokça sürmeye başlamışlardır.

Gericilerin, bu yergimizden ötürü bize eski silâhlarıyla saldıracaklarını biliyoruz:

— Din düşmanı! Komünist!...

Bu gericilere ve bugünkü yönetmenlere hatırlatalım: Bugünkü Atatürk Türkiyesinde (!) her çocuğun ilkokul öğrenimini yapması kanuna göre zorunluktur. Çocuğunu ilkokula göndermeyen babadan önce para cezası alınır, sonra da o baba hapse atılır. Bu hafız kızlar ilkokula gitmişler midir? İstanbul'da hafız kızlar yetiş çocuklarının ilkokula gidip gitmediklerini neden sormuyorlar? Hey gidi Atatürkçülük!

KALÇALARI GÜZELLER — Bir yandan hafız kızlar yetiş tirilirken bir yandan da düzenlenen güzellik yarışmalarında kızlarımızın göğüsleri, baldırları, bacakları, gerdanları, sırtları, kalçaları ölçüye, tartıya vurularak, en bi çimlisi en göz doldurani en ölçülüsü: Güzellik kraliçesi seçilir. Kapitalist düze nin ya da kokuşmuş, bozuk, düzensiz toplumların en göze batan iki belirtisi var dır: Boks maçları ve güzellik yarışmaları... Bunların ikisi de insanın daha hayvan sı zamanlarından içinde kalmış ilkel coşkularını kamçılamak için yapılır.

Dikkat ediniz: Hafız kızların resimlerini en çok hangi gazeteler koyarlar, en çok hangi gazeteler din ticareti yapıyorlarsa, yine o gazeteteler güzellik yarışma sına katılanların yarı çıplak resimlerini basarlar.

Yarışma, insanların çalışarak elde ettikleri kabiliyetler, yarattıkları eserler üzerinde yapılır. Oysa bir kadının kalçasının ölçülü, belinin biçimli, yüzünün güzel olması ise, kendi çalışmasıyla elde edimiş değildir. Öyleyes neyin yarışması?

Bu kızlar niçin güzellik yarışmalarına girip, baldırlarını, kalçalarını, göğüs lerini gösterirler? Birinci olunlar da zengin bir hayata, lükse kavuşsunlar, yok sulluktan kurtulsunlar. Onları lükse, zenginliğe kavuşturacak olan, aç erkek işta hasını çekecek olan ölçülü belleri, dolgun göğüsleri, biçimli baldırlarıdır.

Şimdiye kadar Güzellik Yarışmasına giren kızlardan kaç tanesinin randevu evlerinde basıldığını ahlâk zabıtası bildirmiş olsa, acaba yurt yönetmenlerinin yüzleri penbeleşir miydi?

Büyük Teftiş

ŞAKİR BALKI

Koltuğa oturduğumun ertesi günü sineklenmeğe başladım. Öyle ya! Acaba bana bağlı olan kurumlar nasıl çalışıyorlar? Tuhaf şey, insan bir kere sineklenmiye görsün... Durumu Tosun Beye açtım. Bana damdan düşercesine «beyefendi» dedi, «başında bulunduğun kurumlar hiç verimli değil.» Bu sözler beni bir hayli düşündürdü. Birkaç hafta sonra Tosun Bey önümü keserek «Selman Bey» dedi «başında bulunduğun kurumlardan millet yaka sil kiyor.» Bu sefer sineklenmedim, pirelendim. Pirelenmek bu kadar olur. Bir iki gün sonra Tosun bey daireme geldi. Oturmadan,

— Hiç kafa yorma!... dedi, sen bu işlerin adamı değilsin. Yarın hemen istifa et!...

Ağlamaklı oldum. Durumu karıma açtım. Karım:

— Sen Tosun Beyin sözlerine kulak asma, dedi. Bir teftiş yap, kurumlarının çalışıp çalışmadığını o zaman öğrenirsin.

— Teftiş yapayım, öyle mi?

— Evet, evet. Ama tebdil kıyafet... Seni hiç tanımasınlar ki teftiş, teftiş olsun!

Ertesi gün bana bağlı bazı kurumları teftiş etmeğe karar verdim. Ayağıma bir çift eski papuç, kıçıma partal bir pantalon, sırtıma eski püskü bir bekçi ceketi geçirdim. Başıma da bir kasket. Şehrin en işlek yerinde kendimi yere bırakıverdim.

Kalabalık hemen etrafımı sardı:

— Bayılmış!

— Bayılsa iyi, ölmüş...

— Biraz su getirin yahu, suuuuu!...

— İçimizde doktor yok mu?

— Vah yazık...

— Önüne bak be adam, parmaklarımı ezdin!

— Bir cankurtaran çağırsak

— Kurtulmuş zavallı!...

— Müsaade edin, biz de görelim!...

Söylenen söylenene. Bir taksi şoförü,

— Ben böylelerine çok acırım, dedi. Bu adamı hastahanenin birine bırakmalıyım.

Beni zar zor taksiye bindirdiler. Gidiyorum, bakalım nereye? Şoför arabayı öyle sürüyor ki.. Girip çıkmadığımız sokak kalmadı. Bir yerde durduk. Burası hastaha ne imiş. Kapıdaki ilgili,

— Biz kabul etmeyiz! dedi.

Şoför,

— Neden? diye sordu.

— Nedeni falan yok, biz her hastayı kabul etmeyiz.

— Ama adam cançekişiyor...

— Çekişsin, burası Alaman hastahanesi. Sen bu hastayı başka yere götür. Memlekette hastahane mi yok!...

Oraya gir, buraya gir... O cadde benim, şu sokak senin. Biz turist gibi dolaşıyoruz. Hava da kararmak üzere. Şoför arada sırada başını çevirip bana bakıyor. Bir sokak başında durduk. Şoför bir beyaz gömlekliye,

— Yaralı getirdim! dedi.

Herif pis pis gülerek,

— Hiç boşuna konuşma, dedi, kabul etmeyiz.

— Neden?..

— Yahu, kabul etmeyiz de dim ya!...

— İyi ama, içerdeki adam ne redeyse nalları dikecek.

— Sen bu yaralıyı başka hastahaneye götür. Burası Kuduz Hastahanesi.

Şoför kızgın kızgın direksiyona geçti. Gözlerini patlatarak bana,

— Eşek oğlu eşşek! dedi.

Yollara düştük yine. Git babam git. Işıklar yanmış, hava kararmıştı. Şoför durmadan oraya buraya giriyor. Zavallı adam benim yüzümden ne hallere düştü. Büyük ve yeni bir yapının önünde durduk. Şoför seslendi,

— Arabada yaralı var...

Gözlüklü bir bay,

— Kimlerden? diye karşılık verdi.

— Vallahi bilmiyorum.

— Biz yaralı kabul etmiyoruz.

— Burası hastahane değil mi?

— Biz kabul etmiyoruz... Sonra burası paralıdır. Burası Ord. Prof. Dr. Zr. Pırtullah Beyin özel hastahanesidir.

Şoför başını iki ayucunun arasına alarak düşünmeğe başladı. Bir süre volta vurduktan sonra bir cıgara yaktı.

Gözlüklü Bay,

— Kardeşim, dedi. Hiç boş yere üzülme. Şu yokuştan aşağı ineceksin; sağa sapıp yüz metre kadar ilerle, önüne sinema çıkacak. Sinemayı biraz geçince arabayı doğru sür, sonra sola sapacaksın; tekrar sola, üç beş adım ilerleyip yine sola, sonra sağa saptıktan kerli önüne ilk çıkacak bina hastahanedir. Bu yaralıyı orası kabul eder.

Şoför hırsından nerede ise saçını başını yolacak. Yanıma geldi bana iki tokat aşkettikten sonra,

— Ulan yorgansız, dedi, senin yüzünden başıma neler geldi.

Yarım saat oraya buraya girip çıktık. Ağaçlık bir yerde durduk. Şoför kapıdaki bekçiye,

— Aç kapıyı, dedi, yaralı getirdim.

Bekçi bıyıklarını burduktan sonra,

— Olmaz... dedi.

— Ama adam gidiyor be...

— Gitsin, bana ne!

— Yahu sen insan değil misin?

— İnsanım.

— E niye kapıyı açıp yaralıyı içeri almıyorsun?

— Fazla konuşma da çek arabanı.

— Ağzını topla...

— O kadar söylüyorum, çek arabanı!

— Ben sana gösteririm.

— Sen babana göster, hırbo...

— Vay, sen bana ha!...

Kapıştılar. Birbirlerini yerden yere vuruyorlar. Vah şoförün başına gelenler. Şimdi şoför aşağı düştü. Bunlar kavga etmiyorlar, güreşiyorlar sanki. Şimdi de bekçi alta düştü. Dışarı çıksam olmaz, bağırsam yine olmaz. Bir ara bekçi havalarda uçmağa başladı.

Ayağa kalkan bekçi,

— Yahu kardeşim, dedi. Ben sana anlatamadım. Burası Akıl Hastahanesi... Boşu boşuna ayılar gibi boğuştuk.

Şoför yanıma gelip bana bir araba dayak attı. Hırsını benden aldı. Ateş püskürüyor adam.

Öyle yerlerden geçtik ki, buraları ne şoför görmüştür, ne de ben... Büyük bir demir kapının önünde durduk. Şoför zile bastı, ses yok. Kapıyı yumrukladı, yine ses yok. Kapıya bir kaç tekme yapıştırdıktan sonra üst kattan bir pencere açıldı. Şoför,

— Yaralı getirdim, dedi, herif çok ağır...

Pencereden sarkan adam,

— Arkadaş, dedi, başka kapıya. Burası doğum hastahanesi. Sen başka tarafa götür yaralıyı.

Şoför beni tırmık içinde bıraktı.

Tekrar atladı arabaya. Arabayı deli gibi sürüyor. Yollarda kimseler yok; herkes uyuyor. Işıklı bir yerde arabayı durdurdu. Kapıda uyuyan adamı zorla uyandırdı. Adama,

— Yaralı getirdim, dedi.

Adam yarı uyur olarak,

— Kim ne derse desin, dedi, imkânı yok benim karım otlamaz.

— Ahbap, yaralı getirdim; uyan. Burası sigorta hastahanesi değil mi?

— Sigorta...

— Yaralı getirdim, ağır yaralı.

— Sigorta kâğıdı var mı?

— Yok.

— Kabul etmeyiz...

— Yahu, herif ölüyor be.

— Emir var, kâğıtsız hasta kabul etmiyoruz.

— Ama göz göre göre bir vatandaş gidiyor.

— Boş ver, gitsin.

— Ey, şimdi ne yapacağız?

— Bu yaralıyı sen ilk yardıma götür. Orası kabul eder,

— Kafam döndü, nerede bu ilk yardım?..

— Üsküdar'da.

— Ne, nee?..

— Haa, yanlış söyledim be. Bu hastahane olsa olsa Kasımpaşadadır.

Şoför iri adımlarla yanıma geldi. «Vaay namuzsuz!» diyerek üzerime atıldı. Vur babam vur... Araba yerinde yaylanmağa başladı. Hani ben kendisine karşı koyacağım ama, pek uygun düşmez diye sesimi çıkarmıyorum. Pestilimi çıkardı. Direksiyona geçti, gaza basarken,

— İnek, senin ecelin benim elimden olacak; bunu iyi bil, dedi.

Tekrar yola koyulduk. Solasap, yukarı çık, aşağı in... Kör ışıklı bir yerde durduk. Gitti, kapıdaki levhayı okudu. Yanıma döndü, beni zorla dışarı çekmeğe başladı. Beni sürükleye sürükleye kapının dibine getirdi ve bıraktı. Yanımdan ayrılırken:

— Arkadaş, dedi; benden bu kadar. İşte hastahane.

Bir süre sonra ayağa kalktım. Şoför, hastahane yerine beni posta hanenin önünde bırakmış.

Sabah olmadan evime döndüm.

Ertesi gün koltuğuma oturduğum vakit yardımcım,

— Geçmiş olsun Beyefendi! dedi.

Çaktırmadan,

— Sorma, dedim, uyurken karyoladan aşağı düşmüşüm.

— Tekrar geçmiş olsun!...

— Mersi! Karyoladan düşmek merkepten düşmekten betermiş...

Öbür odada millet gülmekten kırılıyordu. Eh, Selman Beyin hakkı varmış. Ama karıma ne oldu?

Teftiş bu. Şimdiki zaman olur ki, kurumlarımın hali bir para etmez!

Yurttaşlarımızı tanıyalım:
Cumhuriyetimizin kralı

REKLÂMLAR İÇİN EN İYİ VASITA
GAZETE VE DERGİLERDİR.

GAZETE VE DERGİLER İÇİN DE
EN GÜVENİLİR ARACI
BASIN İLÂN KURUMU'dur.

GENEL MÜDÜRLÜK : İSTANBUL, Türk Ocağı Cad. No. 1 Kat 3 Telefon: 22 43 84 — 22 43 85
ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : İSTANBUL, Türk Ocağı Cad. No. 1 Kat 3
ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ANKARA, Ulus İşhanı «E» Bloku Kat 2 No. 41 Telefon: 10 58 17 — 10 57 87
ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : İZMİR, ikinci Kordon Mimar Kemalettin Cad. Küçük Kardiçali Han Telefon: 23911
TELGRAF: BASINKURUMU
ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ADANA, Abidin Paşa Cad. Remo İşhanı No. 46
ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : BURSA, İnönü Cad. Aysan Han No. 20 Telefon: 2552
ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ESKİŞEHİR, Porsuk işhanı Kat 2 No. 1
ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : KONYA, İstanbul Cad. Yusufağa Sokak Terzioğlu Pasajı No. 1
ŞUBE MÜDÜRLÜĞÜ : ZONGULDAK, Amele Birliği Pasajı No. 15/16 Telefon: 2038

(Basın 16159)

KEMAL TAHİR'in en güzel romanı:

ESİR ŞEHRİN MAHPUSU

360 sayfa

Büyük boy roman

Fiyatı: 10 lira

Millî Kurtuluş Savaşını anlatan bu güzel romanı okumalısınız. En güzel türkçe, meraklı ve heyecanlı gerçekçi bir roman

DÜŞÜN YAYINEVİ: Cağaloğlu, Gazi Sinan Paşa Sokak. No. 12 İSTANBUL

Kocamanlarımızı tanıyalım: 9

Damatlarımız ve herzeleri

REFİT FIRTIK

«Kocamanlarımızı tanıyalım dizisi, okurlarımızın büyük ilgisini kazandı. Okurlarımız bu dizide anlatılan tipleri, yaşamış ya da yaşamakta olan bir tanıdıkları sanarak, bu yazılandan o gerçek kişilerin adıyla sözetmektedirler. «Filâncayı yazdığınız gazeteden adresime beş tane gönderiniz» diye yazılmış mektuplar alıyoruz. Yönetim yerine gelip «Falanı anlattığınız sayıdan isti yorum» diyenler var.

Okurlarımız bu tipleri, tanıdıkları bir gerçek kişi sanmakta haklı olsalar da, şunu açıklamak isteriz ki, «Kocamanlarımızı tanıyalım» dizisinde anlatılan tipler, tastamam gerçek kişiler değildir. O yazılarda anlatılanların ağırlık noktası bilinen bir kişi olsa bile, o tipe uygun başka kişilerin de özellikleri harman edilerek yeni bir tip ortaya çıkarılmıştır. Yanlış sanılarını önlemek için bir açıklamayı gerekli bulduk.

Tarihimizde pek çok meşhur damatlar vardır. Hattâ «Meşhur damatlarımız» namı ile bir kitap telif edilse memleketimizin alt yüzü meydana çıkarılmış olur.

Şüphesiz tarihimizdeki damatlar içinde en meşhuru, coğrafyamızın damadı Refit Fırtık'dır.

Damat Refit Bey'in veya kısaca Damat Bey'in resmî bir mevkii olmamakla beraber pek mühim ve pek kıymetli hususî bir mevkii vardır. (Antraparantez arzedelim ki, bu hususî mevki'den murad, yatak odasındaki mevkii, değildir ve Damat Bey'in hususî hayatını kurcalamak ve şahsiyyat yapmak gibi bir maksadımız yoktur.)

Damat Fırtık saltanat zamanı mahsulü olsaydı, hiç şüphesiz, sadrazamın sol vumurtası mevkiini bihakkın ihraz ederdi. Fakat bir cumhuriyet çocuğu olduğundan Apturraman Çelebi'nin göğsünün sol kenarı olmuş bulunmaktadır.

Zamanın bazı hicivci şairleri, kayınpederi Apturraman Çelebi için pek dilnişîn ve dillerden düşmeyen mısralar kaleme alarak namını ebedîleştirmişlerdir. Meselâ bu şiirlerden birini takdim ile mübahiyiz.

«Hiç bir şeyden çekmedi dünyada,
«Damadından cektiği kadar.

....

Yazık oldu Apturaman Çelebi'ye!»

Damat Fırtık'ın başarılarını çekemeyenler, arkasından ona «Eşek herifin damadı» derlerse de bu sözün hakikatle en ufak bir ilgisi yoktur.

Fırtık, daha önce başka meslek tutmuşsa da, hayatta en çok damatlık mesleğinde muvaffak olmuş ve şöhretini bu yolla sağlamıştır.

Vatan evlâtları ve memleket gençleri, hayatta muvaffak olabilmek için, meşhur insanların ve bilhassa tarihimizdeki damatların hayatlarını tedkik ederek, onlardan ders almalıdırlar.

«Ey Gençler! Birinci vazifeniz muvaffak olmaktır. Bunun da hiç sıkıntıya girmeden, en kolay yolu damat olmaktır. Damatlık mesleği için muhtaç olduğunuz sermâye, kendinizde mevcuttur. Yeter ki, bu sermayeyi çarçur etmeyin, verinde kullanın, iâdeli kullanın ve iyi sarfedin!»

İşte bu sözler Damat Fırtık Bey'in gençlerle bir konuşmasından alınmıştır.

Damat Fırtık'ın annesi ve babası belli değildir; bu sözümüze yanlış bir mâna verilmesin, yani Fırtık annesi, babası pek belli ve meşhur kimseler değillerdi. Küçük Fırtık, çok zekî, cin gibi, hin gibi bir oğlandı. Daha ilkokuldayken şeytana papucunu ters giydirmiş, bu yüzden şeytanı malûl bırakmıştır. Ortaokuldayken de, şeytana madik attığını ve şeytanın yanından uçkurunu toplayarak kaçmış olduğunu gördüklerini, — günahı boyunlarına — arkadaşları söylemektedirler.

Kopya yapmaktaki büyük maharetine mebnî, her sene iftihar listelerine geçerek kemal—i ızzt ile liseyi ikmâl eyledi.

Genç Fırtık'ın bütün bahtsızlığı, meselâ 17 veya 18 inci yüzyılda dünyaya gelmemiş olmasıdır. Eğer o devirlerde kademini dünyaya atmış olsaydı, ne yapar eder saraya girmenin bir yolunu ve göze girmenin bir pundunu bulur, sermaye—i tabiiyyesi sâyesinde ya damat olarak veya sermaye—i hinzâdeliği sâyesinde saray nedimi olarak, aristokrat tabaka içinde bir asâlet unvanı ihraz ederdi. Ne yazık ki, Cumhuriyet çocuğu olduğundan bir asâlet unvanı alamamıştı. Maamafih, azminin sâyesinde, gene de içinden yetiştiği alçak tabakadan çıkıp yüksek tabaka malı olmanın yollarını arıyacaktı. Bu işin ve memlekette söz ve şöhret sahibi olmanın en kestirme yolu, «anasır—ı erbea'dan» , dördüncü kuvvet denilen matbuata intisap etmekti. Fırtık da böyle yaptı. Bir yandan kalem oynatıyor, bir yandan üniversite kantininde fing atarak tahsiline devam ediyordu. Oynak üslûbu, kıvrak kalemi derhal dikkati çekti.

Samatya'lı Ermeni Vatandaşın «Parizi görmiyen eşşektir!» dediğini duyunca, babası gibi olmamak için, ne yapıp edip Avrupa'ya gitmenin ,orada birkaç sene sürtüp dolaşarak diploma almanın yolunu buldu ve Avrupa'dayken, mesut bir tesadüfle Apturaman Çelebi'nin kızı ile karşılaşarak, bu fırsatı kaçırmadı, cerbezeli dili ve hünerli eli sâyesinde zavallı masum bâkirenin kalbini fethetti. Bundan sonra da, kurban olduğum Mevlâ «yürü ya Fırtık!» dedi. Çünkü Fırtık daha o yaşında, başına darı ekmek suretile devlet kuşunun sık sık başını ziyaret etmesini temin etmişti. Ancak, Fırtık'ı bazı çekemeyenler, Apturaman Çelebi'ye onun hakkında, çok hakikat olan bazı şeyleri söylemek budalalığını gösterdiler. Filhakika bunu Apturaman Çelebi istemiş, Fırtık hakkında tahkikat talep etmişti ama, bu raporun mutlaka müsbet olmasını arzu etmekte idi, zira damat namzetinin atı çoktan Üsküdar'ı geçmişti. Bunu idrâk edemeyen gafiller kendi elleriyle kendi kuyularını kazmış ve kendi ayaklarının altına karpuz kabuğu koymuş oldular.

Memlekete avdetinde, nikâh dairesinde mesleği olan damatlığını tescil ettirerek dünyaevinin kapısından girdi ve bundan sonra kendisine bütün kapılar açıldı. Artık hakikî yüksek sosyetenin adamı ve söz sahibi olmuştu.

Bundan sonra ise, Apturaman Çelebi'nin adamları Damat'ın arkasında ve solunda yürümeğe ve ona hürmette kusur etmemeye çalıştılar. Bundan sonra ise, hemen hemen hiç kimsenin bilemiyeceği esrar—ı fasafisova vakıf olan sayın Fırtık, fikir ve siyaset hayatının trafik polisliğine başlayarak,

— Sen burdan git!

— Sen dur, sen geç!..

— Sağa dön!

— İleri gitme!

gibi zartzurta başlayarak memlekete büyük hizmetlerde bulundu. Her ne kadar Uludağ'ın karları arasında bazı ateşli maceralar geçirdiyse de, hiç bir zaman damatlık mesleğine halel getirmedi.

Ne kadar şayan—ı teessüftür ki, memlekete hizmet eden birçok kimsenin başına geldiği gibi, Damat Fırtık da, kalemini başkalarının özel ve genel hayatı ve iç çamaşırları arasında dolaştırarak hakikatları dile getirdiği için pek çok düşman kazandı ise de, damatlık sıfatı, daha doğrusu Apturaman Çelebi'nin kayınpederlik sıfatı bakî kaldıkça hiç kimse kılına dokunamıyacak ve o da bu sâyede memlekete sayısız faydaları olan herzelerine kemal—i şevkle devam edecektir. Düşmanları ise, onu boğmak için, ellerinde bir kaşık su, kuyruğa girmiş beklemektedirler.

İlerlemek ve yükselek isteyen gençlerin Damat Fırtık'ın herzelerinden ders ve ibret almaları şayan—ı tavsiyedir

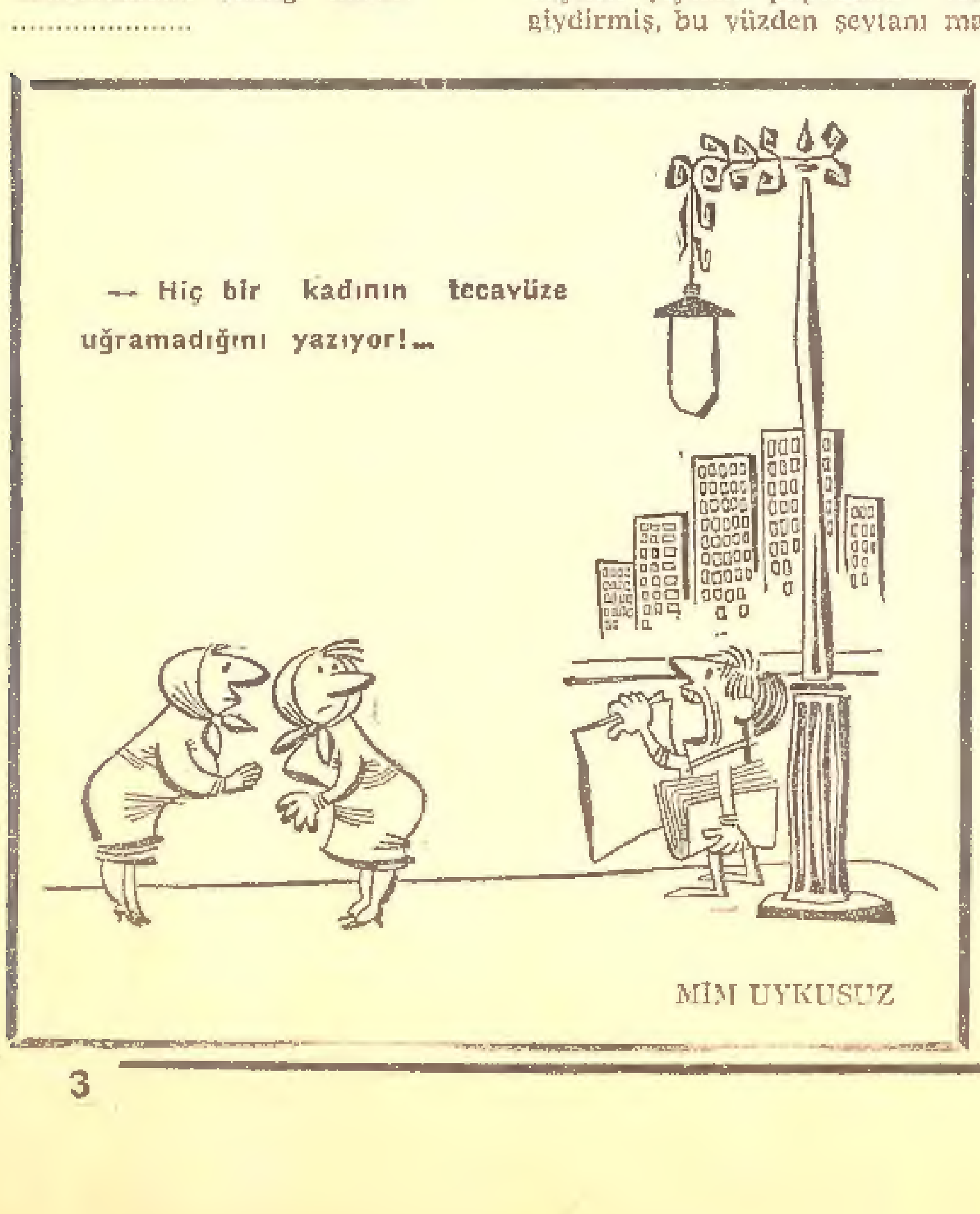

«Kızıl Elma» peşinde koşan Aktuğlu Zübükler manav dükkânından bozma bir yerde toplanıp bir bildiri yayınladılar...

Zübük Beg'ler Bir Otağ Altında Birleşin

Memleketimizin zübükleri birleşerek «Türk Zübükçüler Derneği» kurmaya karar vermişler ve bu maksat için bir beyanname yayınlamışlardır. Beyannamede şöyle denilmektedir:

«Beğler!

Irkdaşlarımızı, kandaşlarımızı, deridaşlarımızı, geridaşlarımızı bir çadır ve bir saçak altına toplamağa karar vermiş bulunuyoruz. Türk Zübükçüleri Derneği, merhum büyük zübüğün güme gitmesinin yıldönümünde kurulmuş olacaktır.

Zübükçüler Derneğine üye olabilmek için şu şartları haiz olmak lâzımdır:

1 — Gözleri, gönülleri, damarları zübüklükle dolu olmak.

2 — Eski zübüklerden dördünün «bizdendir» diye tavsiyesi.

3 — En az esaslı bir zübüklük yapmış olduğuna dair belge göstermesi.

Adres: Unkapanı'nda Arpacıoğlu Feyzullah Cad. No: 00

Baş zübük: Nihat İtsiz

Kurucu: İmset Zübük

Kurucu: Ahmet Zübükoğlu.

İlk toplantılarını Nihat İtsiz'in evinde kapalı perdeler altında yapan zübükler, bir ellerini on liranın, öbür ellerini kirli çamaşırlarının üstüne koyarak şöyle yemin etmişlerdir:

«Ben, Zübükçüler Derneği'nin bütün zübüklüklerinde, zübükçülükten ayrılmıyacağım. Aldığım emri gık demeden zübükçesine yapacağım. Her yerde, her zaman zübüklük yapacağım.»

Yeminden sonra, at sütü bulunamadığı için eşek sütünden yapılmış kımız içilmiş, daha sonra baş zübük şu konuşmayı yapmıştır:

«Beğler! Zübükdaşlarım! Geridaşlarım! Kökleri içerde olan yolnız bir ülkü vardır; o da zübüklüktür. Sayın zübük oğlu zübükler! Her şeyden önce zegon, disiplin, itaat isterim. Biz zübükler merkeziyetçiyiz! Ey zübük oğlu zübükler, bir şemsiye ve bir saçak altında birleşiniz! Kımız tasımı, zübüklerin şereflerine kaldırıyorum.»

Zübük odaları ve zübük ocakları kurmaya karar veren zübükler, ölmüş bulunan büyük Türk zübükleri için saygı duruşuna geçmişler, daha sonra başzübük:

— Beğler! Bu iş sermayesiz olmaz, yatırım ister. Hadi sökülün mangırları bakalım! demişse de zübükler:

— Üstümde yok!

— Sonra veririm!

— Sen benim yerime ver, sonra öderim!

— Metelik yok...

— Bozukluğum yok!...

atlatarak su katılmamış zübük atlatarak su katılmamış zübük soldukların bir kere daha isbat etmişlerdir.

Zübükler kendi aralarında yaptıkları kan, deri ve geri araştırmalarında, içlerinden ikisinin dedesinin dedesinin yengesinin Çerkes, üçünün büyük annesinin kayın pederinin kürt, birinin de ev sahibinin rum olduğunu meydana çıkararak, zübükler arasında temizliğe başlamışlardır.

AZİZ NESİN

AZ ÇİTTİK
ÜZ ÇİTTİK

KİM YAPTI?

Tabiî o çok bilinen fıkraya döndü. Hani tarih öğretmeni Rumelihisarının yapılışını anlatırken, dersi dinlemeyen haylâz çocuğa:

— Kim yaptı? diye sormuş da, çocuk,

— Valla billâ ben yapmadım öğretmenim! demiş.

Öğretmen çocuğu alıp müdüre götürmüş, olanı biteni anlatmış, müdür,

— Bunlar böyledir işte, demiş, yaparlar yaparlar da sonra da yapmadık, derler.

Büsbütün şaşıran öğretmen, durumu müfettişe şikâyet etmiş, müfettiş de,

— Siz hiç merak etmeyin öğretmenim, ben tahkik eder, yapanı bulup çıkarırım... demiş.

Pek çoğunun adına «İhtilâl» dedikleri yirmiyedi Mayıs evrimi de, kimin yaptığı bilinmeyen hisara döndü.

Keçinin bulunmadığı yerde Abdurrahman Çelebi kesilen Avni Doğan,

— İhtilâli CHP hazırladı! demişti, bu yüzden kıyametler koptu. CHP liler barbar bağırıyorlar:

— Biz yapmadık! Biz hazırlamadık!...

Elbette bu 27 Mayısı, AP de hazırlamış değildir. YTP de hazırlamadı, CKMP de hazırlamadı, MP de hazırlamadı.

Millî Birlikçilere sorarsanız, onlar daha baştan söylediler:

— Bu ihtilâl hiç bir partiye, hiç bir zümreye karşı değildir.

Bir ihtilâl ki, hiç kimseye karşı değil; bir ihtilâl ki hazırlayanı belli değil, yapanı belli değil... Sonra da adı ihtilâl...

Biz bize benzeriz; önce demokrasiyi kendimize benzettik, şimdi de ihtilâli... İhtilâli de kendimize benzettiğimiz için, tarih kitaplarının, ansiklopedilerin yazmadığı bir ihtilâl yapılmış oldu; kimseye karşı olmadan, hazırlanmadan, yapılmadan, kendi kendine bir ihtilâl...

Galiba bu ihtilâl büyük bir kabahat ki kimse üstüne almak istemiyor.

Genel Başkanlarının «artık ihtilâl meşru olmuştur» dediği, «sizi ben bile kurtaramam!» dediği, «milletin meşru direnme hakkı!» dediği CHP üstüne almıyor. Ya birinci cumhuriyet meclisinin son günü Bölükbaşı'nın söyledikleri. O da partisi de üstüne almıyor.

Biliyorum, biliyorum, en sonunda bu kabak da benim başımda patlıyacak. Arayacaklar, tarayacaklar, ihtilâli hazırlayanı, yapanı bulamıyacaklar, işte o zaman bana başvurmak zorunda kalacaklar:

— İhtilâli sen yapmışsın, gel bakalım!...

Bunun böyle olacağı, Millî Birlik Komitesi iktidarında hapse atılan ilk ve tek gazeteci oluşumdan da belli idi.

Hele o gün gelsin de, ortalıkta yükleyecek adam bulamayıp:

— İhtilâli sen yaptın!... desinler, ben ne cevap vereceğimi biliyorum:

— Ben yaptım, ne olacak... Var mı bir diyeceğiniz? Kafamı kızdırmayın, şimdi yedi—sekiz ihtilâl daha yapıveririm!...

Yurttan sesler

Radyolarımız yeni bir proğram hazırla mış bulunuyor. «Yurttan Sesler» adı verilen bu pragramda her mesleğin temsilcisi radyodan kendi sesini halka duyuracaktır. Radyolarımızın «Yurttan Sesler Programı» nın metnini okurlarımıza sunuyoruz

Tüccarın sesi

Muhterem vatandaşlar!

Tüccarları susmuş olan bir mil millet yükselemez. Meselâ Amerika'da hayat seviyesi, dikilen gökdelenlerin seviyesiyle mütenasip olarak yüselmiştir. Bir memleketi kalkındıracak olan şey, her şeyden evvel ticarettir. Hazret—i Ebâbil—i Cebrail Hazretleri buyurmuşlar ki: «Ahzü itâ ha berekâtü carcar, ve leddalin âmin tüccar».

Bu mübarek zatın sözüne her mümin inanır. Hattâ meşhurdur, Avrupalı Adam Simit şöyle demiştir: «Lesse passe lesse fer, tre joli transfer!» türkçesi: «Bırak zifilensin, bırak kazıklansın!» demektir. Ne derin bir söz!...

Biz, tüccarın sesini duyurmak istiyoruz. Tüccar olarak biz ne istiyoruz? Evvelâ kredi istiyoruz. Bir memlekette hükûmet tüccarlarına kredi vermezse, o memlekette soyguncuk, yol kesmeler, eşkiyalık, hırsızlık, uğursuzluk artar.

Nitekim son zamanlarda memleketimizde bu gibi vakalar çok artmıştır. Çünkü kredi ve sermaye bulmak için kötü yola sapmak, dağa çıkmak zorunda kalanlar olmuştur. Eğer bu vatandaşlarımız hükûmetten bol kredi alabilmiş olsalardı kanun dairesinde ticaret yaparlar, şehirde yaşarlar ve dağlara çıkmazlardı. Bir misal olarak Koçero'yu alalım. Kimdir bu Koçero? Kendisine sermaye bulup ticaret hayatına atılabilmek için dağa çıkmak mecburiyetinde bırakılmış zavallı bir vatandaş. Emin olunuz ki bu Koçero'nun niyeti, biraz sermaye temin ettikten sonra namus ve kanun dairesinde ticaret yapmaktır. Kendisine millî bankalarımız kredi açmış olsalardı dağa çıkar mıydı? Elbette şehirde yaşardı.

Biz tüccarlar liberalizme bağlıyız. Fiyat tahdidi, kontrol, servet beyannamesi gibi hürriyeti sınırlayan tedbirler tüccarların sesini kısar ve bir memleketin ticarî hayatını öldürür. Gümrük duvarları ise, memleketi hapishaneye çevirir. Gümrük duvarı, ağlama duvarından daha ıztırap verici ve utanç duvarından daha üzücüdür.

Ne demiş şair Abdülhamit:

«Tüccarları konuşmayan bir millet»

«Bülbülleri susturulmuş gibidir».

«Krediler kesilirse ve elbet»

«Dağa çıkmak ve yol kesmek tabiidir»

Malûmdur ki dünyada en güzel ses, para sesidir. Tüccar konuşmazsa, vatandaşlar dünyanın en güzel sesi olan para sesini duyamazlar.

Şimdi radyolarımızın başında rahat rahat otururken, ben paraları mı sayayım, siz de dinleyin: Sıkır da şıkır, şıkır da şıkır... Şıkır şıkır... Şıkır da şıkır... Şıkır şıkır, yarabbi şükür! Sıkır şıkır...

Özel sektörün sesi

Muhterem ve aziz dinleyiciler! Sizlere şimdi özel sektör adına konuşuyorum. Memleketimizin muasır garp medeniyeti seviyesine yükselmesi, ancak ve ancak özel sermayenin devlet tarafından himayesiyle mümkündür. Avrupa ve Amerika da bugünkü seviyesine bu usulle vasıl olmuştur. Onun için bütün devlet fabrikaları çok uzun vadeli taksitlerle ve çok ucuza özel sektöre devredilmeli, yalnız merhumun kurduğu para fabrikası devletin elinde kalmalıdır ki, daima devletin özel sektörü himayesi mümkün olabilsin. Devlet, zarar eden özel sektör fabrikalarını satın almalı ve kendisinin kâr eden fabrikalarını da özel sektöre satmalıdır. Devlet devletliğini bilmelidir. Hiç devlete fabrika işletmek yakışır mı?

Özel sektör yeni yeni iş sahaları açar ve buralarda işsiz güçsüz, baldırı çıplakları iş sahibi yaparak adam eder, karınlarını doyurur. Evet, bunun sonunda özel sektöre karşı nankörlük ederler ama, özel sektör olmasa acaba halleri ne olurdu, açlıktan nefesleri kokardı. Bu insanoğluna iyilik yaramaz. Bırakacaksın, açlıktan ölsünler. Ama özel sektörün buna vicdanı müsaade etmez. Özel sektör trınk trınk paralar sayarak yeni yeni iş sahaları açmıştır, açmaktadır ve açacaktır. Trınk da trınk.. trınk da trınk.. trıng trıng, trınk da trınk.. trıng trıng..

işçinin sesi

Şşşşşttt. Sussss!. (Efendim?) tısssss!. (Anlamıyorum) fıısskoss!.. (Duymuyorum) sıssst.. Pıs pıs... (Ne diyorsun, bağır) !.. !.. Zzzpp tr.. shhloozptçk.. (Ha? duyulmuyor) !.. !.

Muslukların sesi ve Kovalisyonoun sesi

Hoorrr!. horhor!. Hır, hırrr!. horhor horr!. Puff.. horr.. horrr!. puff!.. hırrr.. hor puf!..

Karakolun sesi

Pat!. küt!. çat!. Höt! töt!. tıt. tet! Şt!, pat. küt. çat! Patapat., Höt!. Ulan şey oğlu şey!. Töt!. Sut!. Pat. küt.. çat!.

Yurttaşın sesi

Ah! of! Aman!. yandım!. Ih!. öldüm!.. Ay!.. Aman! bittim!.. Of! aaah!, Ay aman! İmdaat!.

Amerikanın sesi

Sizin hürriyetleriniz, bizim hürriyetlerimiz demektir. Demokrasinin kalesi olan Türkiyeye yeni yardımlar yapılacaktır. Sizleri çok takdir ediyoruz, size hayranız. Siz kahramansınız, cesursunuz.. Siz aslansınız.. Amma da yiğitsiniz. Aşkolsun valla.. Siz çok yamansınız.. Çok yaşayın!. Bravo..

Pilâv sizden, yağ bizden!

Dediniz ki: «Düşünmeyin hele siz bir oy verin!»
«Sonra bol bol isteyiniz; üzüm bizden, bağ bizden!»
Oy verirken biz dedik mi: Sonradan su koyverin!
Adamakla pilâv pişse, deniz kadar yağ bizden!

★

Atmak kolay, tutmak zordur; aklı fikre katmalı!
İnsanoğlu söylemeden önce sözü tutmalı...
Salloyınca bol keseden nişangâhsız atmalı...
Adamakla pilâv pişse, deniz kadar yağ bizden!

★

Yaz tahtaya, al haftaya; işte budur program!
Yazıp çizdik, kimseye anlatamadık ki meram,
Bu havaya bir marş düzdük: terelelli tere ram!...
Adamakla pilâv pişse, deniz kadar yağ bizden!

★

Uçan kuşlar, koşan kurtlar.. alacaklı beklesin!
At martini kovalisyon, dağlar, gökler inlesin!
Bir nutuk çek, dargelirli, hiç gelirsiz dinlesin!
Adamakla pilâv pişse, deniz kadar yağ bizden!

★

Bekle gelir bir gün refah, baştakiler söz verdi;
Sık dişini, sık kemeri; kalkınmaya hız verdi...
Yandık diye su istedik, onlar bize tuz verdi.
Adamakla pilâv pişse, deniz kadar yağ bizden!

★

Bekleşin kadın, erkek, ey dayılar, amcalar!
Dikensiz gül bahçesi verecek ne goncalar...
Ölme yurttaşım ölme, hele bitsin yoncalar!
Adamakla pilâv pişse, deniz kadar yağ bizden!

— Bu zavallı yurttaşın ayağının altına karpuz kabuğunu hangi namussuz koymuş?

ÇOK MUHALEFET

CHP iktidarında, hırsızı, uğursuzu, kaçakçısı, dolandırıcısı pasaport alır, ama yurdsever gerçekci aydınlara pasaport verilmezdi.

DP iktidarında herkesin bildiği gibi, dansözü, donsuzu, göbek atanı, kalça kıvıranı, şarkıcısı, markıcısı pasaport alır, ama yurdsever gerçekci aydınlara pasaport verilmezdi.

Az gittik, uz gittik... Şimdi de koalisyon iktidarında Mahmut Makal'e binbir zorlukla pasaport verildi. Ama Oktay Rıfatla, Burhan Arpat'a, ünlü bir şairimizle, değerli bir yazarımıza pasaport verilmiyor. Ama Yassıada hükümlüsü, devlete borçlu İpar'a pasaport veriliyor. Anladınız ya, nasıl yurddaş olmamızı istediklerini!...

Şu yirmi yılda amma da ilerledik ha!..

Yok yok kötü kalbli olmıyalım. Suçluya pasaport veren hükûmet çok sevdiğinden şairi ile yazarını kıyıp da yurd dışına çıkaramıyor, gözünden ırak tutamıyor.

«A» dan sonrası

Mektebe başladığı gün, küçük öğrencisine, bayan öğretmenin ilk işi alfabeyi öğretmek için «A» harfinden derse başlamak oldu. Fakat küçük, bir türlü A diyemiyordu. Öğretmen uzun uzun uğraştı, nafile.

Okul müdürüne haber saldılar, koştu geldi:

«— Yavrum, dedi, niçin «A» diyemiyorsun bakayım?. Bundan kolay ne var? A de bakayım, niçin susuyorsun?»

Küçük, cevap verdi:

«— «A» demek kolay. Ama sonra bana «B» dedirteceksiniz ve derken arkası sökün edecek.

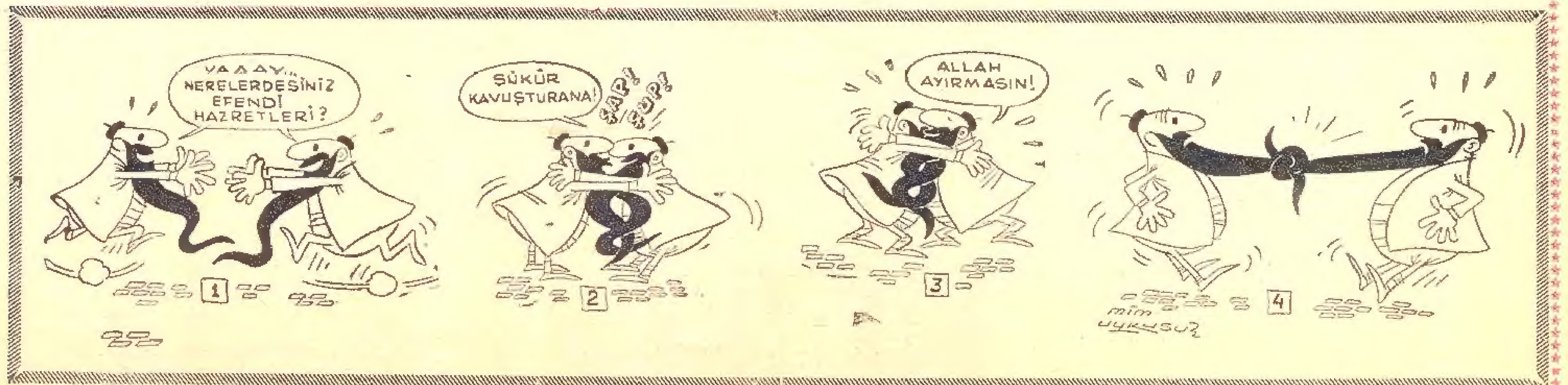

Yeni bir kitap sunuyoruz:
SENDİKACILIK NEDİR?

Her aydının, her emekçinin okuması gerekli olan bu kitapta, şu bölümleri bulacaksınız:

Sendikacılığın doğuşu — İngiliz sendikacılığı — Fransız sendikacılığı — İhtilâlci sendikacılık — A. B. Devletlerinde sendikacılık — İtalya'da, İsviçre'de Avusturya'da sendikacılık — Uluslararası sendika Birlikleri — Birinci ve İkinci Dünya Savaşları arasında sendikacılık — Komünist sendikacılık — Lenin ve Sendikalar — Sovyet sendikacılığının gelişmesi — Hristi-

yan sendikacılık — Devrimci Sendikacılık — Hindistan'da sendikacılık — Lâtin Amerika'da sendikacılık.

Yıllardan beri ihtiyacı duyulan kitap çıktı.

SENDİKACILIK NEDİR?

Türkiyede Sendikacılığın ne olduğunu bu genişlikte anlatan başka bir kitap, bugüne kadar çıkmamıştır.

Fiyatı : 3 Lira

SENDİKACILIK NEDİR?

Üç liralık posta pulu gönderen okurlarımızın adresine, bu önemli kitap yollanır.

Adres:
DÜŞÜN YAYINEVİ — Cağaloğlu — Nuruosmaniye Gazi Sinan Paşa Sok. No. 12. İSTANBUL

ZÜBÜK

YUNAN

Dünya mizahından Örnekler

Silindir Şapka

PAN. PAPADUKAS

ÇEVİREN:

AHMET ANGIN

Dükkânlarla okulların kapandığı, yolların süslendiği, süzüle süzüle, gururla, kendisine yakından seyretme ve alkışlama olanağını bağışladıkları kamuya iltifatla gülümsiyerek geçen üstün kişilerini görmek üzere halkın kadırımlarda biribiri üstüne yığıldığı bayramlardan birinin arefesindeydi.

Gün böyle bir gündü ama, ben büyük üzüntü içindeydim. Çünkü törenler çok hoşuma giderdi ve ben her seyranda halkın içine dalar, kitlenin isimsiz bir parçacığı olur, resmigeçitleri, devletin üstün simalarını ve geçen bütün hayret verici şeyleri görmeğe çalışırken, boynumun vidalarının yerinden çıktığını hissederdim. Sık sık yerimi almağa çalışan heriflerle kapışır ve genel olarak, böyle isimsiz parçacık, kum danesi, yani hiç olduğum için de basit bir tevazu duyardım. Tabii, başkalarının gözünde hiç olduğum için demek istiyorum. Kendime gelince, göründüğümden çok daha fazla değerde olduğumu (sanırım herbirimizin sandığı kadar) biliyordum.

O, önlerinde geçit resmi yapılan, törene katılanların selâmladığı, sonra da, esaslı lâflar dinlemek için süslü bir salonda toplanan seçme insanlar arasında bulunmak için ruhum ne büyük bir istek duyardı! Bunların, ertesi günü de, gazetelerde fotoğrafları çıkar.

Bu sıkıntılı düşünceler içinde Stadion Caddesi'nde bir aşağı bir yukarı gidiyor, yılda iki—üç günlüğüne de, olsa, insanın bu yüksek devrelere nasıl ulaşabileceğini kendi kendime soruyordum. Yani, bir insanın bu üstünlüğü elde etmek için bakan, üniversite rektörü, akademi başkanı ya da yabancı bir devletin elçisi mi olması gerekir? Her halde, bu sebeple bir kimsenin bakan olması, zahmete değse gerektir. Hem, insanlarının yarısının bakan olduğu, geri kalan yarısının da bakanlık sıralarını beklediği bir yerde bu, zor bir iş değildi. Fakat, yarına kadar önümde ancak birkaç saat kalmış olduğu için ben bakan olacak zamanı bulamıyacaktım.

Birden (şu talih de bazan nedir ya!..) erkek elbisesi satan bir dükkânın sık vitrini önünde buldum kendimi. Camın arka tarafında poz veren eşyanın arasında tuhaf bir şey dikkatimi çekti: bu, uzun bir şapkaydı; tabii siyah renkte, şu büyük adamların giydiklerinden. Altında da şu yazı: «Sayınlara mahsustur!». Çok teşekkür ederim, Bay Mağaza Müdürü! Böyle bir şapka başka kime mahsus olabilirdi, zaten?

Durup bir süre flört ettim onunla. Hayranlıkla, kıskançlıkla bakıyor takdir ediyordum. Gecenin karanlı içinde bir şimşek gibi, kafamda ânî bir fikir doğdu. Mağazaya daldım:

— Lûtfen söyler misiniz, sayınlara mahsus silindir şapkalar kaçadır?

— Bin beşyüz.

— Bir tanesini denemek istiyorum.

— Sizin için mi olacak?

— Hayır. Başı benimki kadar olan, Bakan amcam için!

Bana nasıl da yakıştı!...

— Lûtfen sarın!

Tezgâhtar silindire bir tane vurup akordeon gibi kapayıverdi. O upuzun şapka pideye dönmüştü. Sonra bir daha vurdu ve onu vapur bacası gibi önüme dikti:

— Çok güzel işliyor, bayım!

Sabah erkenden, daha çanlar çalarken, ben aynanın önünde silindiri forsa ettim. Bitpazarından bir de smokin ile gri pantalon kiralamıştım ama, ikisi de iyi durumdaydı. Aynada bakıp kendimi tebrik ettim. Bu kadar ciddi ve saygıdeğer bir kişiliğim olabileceğimi hiç düşünmemiştim. «Yaşasın!» diye bağırasım geldi! Başındaki bir parça vapur bacası, insana kişilik kazandırıyor be!

Gazeteye bir daha baktım: Yüksek zevatın Metropolitlik Binası'nı ziyareti, öğleden sonra 11. Saatim on buçuğu gösterdiği an yola çıktım.

Silindir şapkayı bastırıp bir kâğıda sarmıştım. Yola koyuldum. Meydanlığa çıktım ve çok lüks bir otomobile bindim.

Kişiliğime uygun umursamaz bir eda ile emrediyorum:

— Metropolitliğe!

Şoför itiraz ediyor:

— Ama efendim, yasak!

— Çek! dedim ve pideyi bir sallayışta vapur bacası haline soktum. Kafama geçirdim. Şoför, arabasında ne biçim bir adamın bulunduğunu anladı ve çekingenliğini saygı içinde bir tarafa bıraktı.

Yasak bölgeyi geçiyoruz. Halk şu tarafta. Biz sayınlar burada. Otomobil yoluna devam ediyor. Bazı emniyet mensupları beni askerce selâmlamak, nezaketini gösteriyorlar. Silindir şapkayı görüyor ve görevlerini yapıyorlar, tabiî... Ara sıra mütevazı bir gülümseyişle selâmlarına karşılık veriyorum. Kalabalık hayran hayran bana bakıyor. Bakışlarını silindimde hissediyor ve aralarında geçen konuşmaları duyar gibi oluyorum. Halktan biri soruyordur:

— Kim bu acaba?

Yüksek kişileri tanır geçinen bir başkası da şu açıklamayı yapıyordur:

— Filânca bakan!

Bir başkası:

— Hayır, diyordur, Guatemala sefiri!

Ne ise, Metropolitliğe yaklaştığımız için hızımızı kesip yavaş yavaş ilerliyoruz.

Arabalarından inen, biribirlerini selâmlıyan ve merdivenleri çıkan başka silindir şapkalılar da belirdi. Sıra bize geliyor. Karşılayıcılardan olan bir emniyet memuru kapıyı açıp önümde eğiliyor. Gülümsiyerek karşılık verdikten sonra şoföre,

— Beni bekliyeceksin! deyip yürüyorum.

Bunca yıldır hayalini kurduğum seviyedeyim. Fotoğraflarından tanıdığım ünlü kişiler var burada; bazıları da tamamen bana yabancı. Benim orada oluşuma kimsenin hayret ettiği yok. Besbelli, hepsi beni kendilerinden biri olarak görüyor. Canımı sıkan tek bir şey var, o da, meslekdaşlarımda olduğu gibi yakama, herhangi bir arma, yahut da hiç olmazsa renkli bir kurdelâ takmış olmamam.

Törenden sonra, bütün silindirliler kaldırımın kenarına çıkıyoruz. Hepimizin, otomobilini orada beklemesi gerekiyor. Vaktimiz var. Şimdi sıra fotoğraflara geldi. Akrobatlar gibi sıçrayan bir sürü foto muhabirleri resim çekiyorlar. İşte Bakanlar Kurulu. Yirmi beş kadar bakan ve bakan yardımcısı poz veriyor. Onların grubuna gidiyor, aralarında duruyorum. «Şak! Şak!». Beş altı fotoğraf çekildi. Bakanların hiçbiri, aralarına bir yabancının girmiş olduğunu farketmedi.Silindir şapkam olduğuna göre, ben de herhalde meslekdaş olacaktım. Sonra, sayıları o kadar çok ki, aralarında hepsinin biribirlerini doğru dürüst tanıdıklarından da şüpheliyim.

Hasılı, siyasî liderler ve sefirler arasında da poz veriyorum. Nerde bir fotoğrafa poz veriliyorsa, ben de hemen karışıyorum.

Yüksek kişiler gitmeğe hazırlanırken, elinde bir not defteriyle bir kalem olan biri yanıma geliyor.

— Durumu nasıl buluyorsunuz, efendim? diye soruyor.

— Oldukça ciddi! Fakat, bir kabine krizinin olacağını sanmam. Sanırım ki, bazı bakanların değişmesiyle işler yoluna girecektir.

— Siz hükümette kalacak mısınız?

— Tabii!

Acaba beni kim sanmıştı? Ne bileyim ben! Siyasî problemler etrafında konuşmağa başlamış olan bir grup silindir şapkalının arasına karışıyorum. Ben de fikrimi söylüyorum ve anlaşılan epey etki yapıyor.

Birisi bir noktaya işaret etti:

— Bu, yeni bir görüştür!

Fakat, otomobiller gelip gelip silindir şapkalıları yüklüyor ve gidiyorlar. İşte, benimki de geldi. Mermer basamakları inerken bir polise diyorum ki:

— Âsayiş mükemmel! Teşekkür ederim.

— Sağolunuz efendim!

Otomobilime biniyorum. Şoför soruyor:

— Nereye gideceğiz?

— Ötekilerin gittiği yere.

Beni taşıma şerefine nail olan arabanın her tarafı pırıl pırıl cam olduğu için, kaldırımlara birikmiş olan halk beni iyice görebiliyor. Ciddi bir samimiyetle selâmlıyorum. Halk, büyükler kendisini selâmladığı zaman, çok sevinir. Bunu, halk olduğum zamandan bilirim.

Az sonra, büyüklerin birinci sırasına geldik. Şoförün parasını verdim:

— Artık bana lâzım değilsin!

Bir temenna çakıp gitti. Silindirlilerin ön sırasına gidip resmi geçidi takip ettim. Seyir bitip de büyüklerin ayrılması başlayınca, usullacık silindirimi katladım, pide haline soktum, bir gazeteye sardım ve yaya olarak eve gittim. Ayakta durmak beni yormuş. Fakat içim psikolojik ve filozofik sonuçlarla dolu.

Silindir şapkamı derhal açıp, masanın üzerine koydum ve önünde eğilerek:

— Majestelerinize saygılarımı sunmama müsaadelerinizi rica ederim! dedim.

Ertesi gün resimlerle dolu gazeteleri aldım. «Bakanlar Kurulu» , ben de varım. «Kor diplomatik.» Ben de varım. «Sivasî liderler» , ben de varım. Her tarafta silindirim ve altında da suratım var.

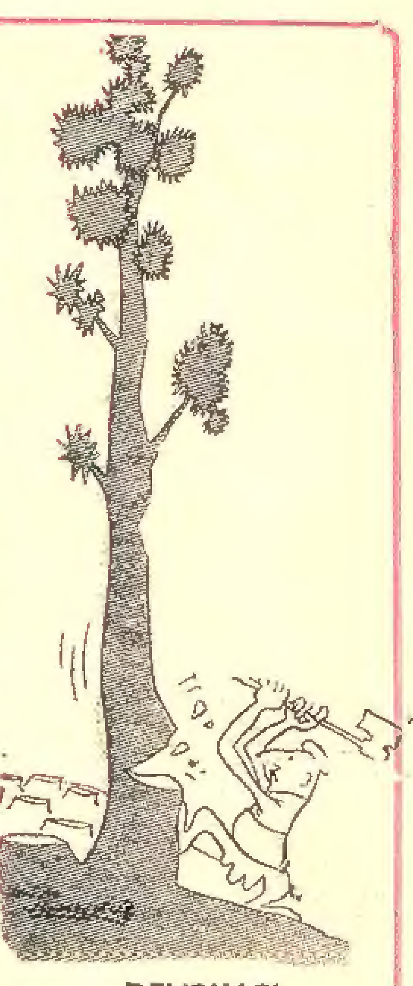

DEVRİMCİ

Aa.. işte beyanatım da.

«Dünkü tören sırasında, muhabirimzile konuşan tanınmış bir lider, bakanlar arasında değişiklikler yapılmasının bahis konusu olduğunu açıklamıştır. Kendisine, bu beyanatı açıkladığımız bay Başbakan da bu ihtimalin bahis konusu olduğunu söylemiştir.»

Başbakanın da benimle aynı fikirde olmasına çok memnun kaldım!

Denemeyi tekrarlıyacak fırsatı buluncaya kadar birkaç günümü bayağı bir vatandaş gibi geçirdim. Bir gün gazetelerde şu haberi okudum:

«Bugün Tasmanya'nın millî bayramıdır. Sefarette büyük bir tören yapılacak.»

Şu kıyafeti ayarladım: Ceket çizgili pantolon ve vapur bacası. Bu defa yakama dört renkli bir de kurdelâ taktım. Aynı meydandan aldığım mükemmel otomobille gittim. Kapıcı büyük reveranslarla kapıyı açtı. Sefarete girdim. Avizeler, çiçekler, bayraklar, yüksek kıyafetler, güzel bayanlar. Silindir şapkamı gardrobaya teslim edip bir numara aldım. Aa! İşte diplomatik üniforması ile birtakım renkli kurdeleler, armalar ve kokartlarla bay sefir; yanında yaşını bulmuş açık eflâtuna boyalı saçlariyle bayan sefire. Onun elini öpüyor: sefirinkini sıkıyor ve birkaç fransızca cümle sıralıyorum (bu dili yarı yarıya bilirim):

— Şerefli memleketinize saadetler dilerim.

— Mersi boku!

Çok kalabalık var. Hepsi de büyük adamlar Politikacı ve diplomatlar..

Sayın bayların etrafına biriktikleri ve geçit resmi sırasında, büfesiz kaldırımlarda toplanan halktan daha çok itiştikleri mükemmel bir de büfe var. Nadir mezeler, tatlılar, şaraplar, likör. Onlara lâyık oldukları önemi veriyorum. Yanımda çok güzel bir matmazel var, ona durmadan yiyecek ve şarap boca etmekteyim. Bana:

— Vuzet jantiy, diyor.

— Elimden geldiği kadar.. diye cevap veriyorum

Enfes bir parçayı çalmağa başlıyan bir de orkestra var. Kendisine servis yaptığım matmazele soruyorum:

— Neden danseımıyorlar?

Şu cevabı veriyor:

— Fakat, siz ne söylüyorsunuz? Bu, Tasmanyanın millî marşıdır!

Millî marş bitiyor. El çırpıyorlar. Başkası yetişip de sırayı kapmadan davranmış olmak için, bundan güzel fırsat bulamam. Bardak elimde olduğu halde, iki kulaçta orkestranın önünü boyladım. Calgıcılar sessizliği sağlamak için «Brram» diye bir ses çıkarıyorlar. Ben de hemen söze başlıyorum:

— Takdir ettiğimiz bu güzel ve şerefli memleketin mutluluğu ve ilerlemesi şerefine şu kadehi kaldırıyorum!.

(Sonu Sayfa 7 de)

SELAM OLSUN ZAMPARALARA

Ankara'da kadınlar sarkıntılıkları protesto ettiler. Kız okullarının kapısında polisler bekliyor. (Gazeteler)

Bizden selâm olsun zamparalara,
Bir duvar dibine yaslanmalıdır!
Avratlar mitinge çıktı çıkalı,
Zamparalar artık uslanmalıdır!

★

Sırıtsan azıcık kaşlar çatılır,
Savaş meydanına avrat katılır.
Ne çimdik basılır, ne lâf atılır,
Azgın zamparalar uslanmalıdır!

★

Dövizli bayanlar yola dizildi,
Zampara alnına yazı yazıldı.
Avrat bayraklandı racon bozuldu
Zampara döşekte paslanmalıdır!

★

Korun kadının en kötüsünden,
Mantodan, tayyörden, başörtüsünden...
Polis düdüğünün gürültüsünden,
İstiklâl Caddesi seslenmelidir!

★

Ayırdeder kadın kısmı herkesi,
Keskin zamparanın duyulmaz sesi...
Bir meydanda eşek sudan gelesi,
Zampara takımı ıslanmalıdır!

YARIŞMA Yazıları

Az laf çok iş

ÜSTÜ başı perperişan, saç sakal birbirine karışmış işportacı cırtlak sesiyle bağırıyordu: «Bakın, bu bıçak, bu iki, bu üç, bu dört, bu beş, bu altı, bu yedi bu sekiz Bu on sekiz, bu ondokuz, bu yirmi bir yirmi iki, bu otuz iki, bu otuz üç, otuz dört bu otuz beş, otuz altı, bu kırk altı, bu kırk yedi, bu tam elli İşte beyler gördü günüz bu sağlam marka makara ipliği, on değil, on beş değil, yir mi değil otuz değil, kırk değil, k[illegible] değil, tam ve tam elli kat İçinizde elli kat sağlam marka makara ipliğinden sert sakallı birisi varsaaa çıksın.. Yok tabii yok İşte bu tam elli kat sağlam marka makara ipliğini şu gördüğünüz jilet santiyede kesip atıyor Bu jilet bildiğiniz ve de nediğimiz diğer pahalı jiletlere hiç benzemiyor Ne Pal, ne Star ne şu, ne de bu

Bu, Testere marka yepyeni ve son derece cazip ve son icat bir jilet, Bu jileti Almanya'da, Alman profesörleri nezaretinde, Türk işçileri icat ettiler.

Bu dünyanın en son icadı dır.. Türk işçisinin yaptığı mal dan şikâyet edenler bugün artık bu jileti kullanmak suretiyle, bu yanlış fikirlerini kökünden sö küp, affedersiniz şeye atıyorlar.. Ne demek efendim, yerli malı as lan kullanmamalı Saçma efen dim, saçma Bilâkis yerli malı kullanmalı

İşte bir elimde yerli sanayiimi zin en çok tutunan sağlam mar ka elli kat makara ipliği Öbür elimde de asrımızın son icadı, Türk işçisinin medarı iftiharı Tes tere marka jilet Şimdi bir üfle yişle tam 50 kat ipliği kesip ata cak Bakın bakın bakın püüf.. İşte bakın birinci traşımız bir saniyede oluuuu Püüf, bu da ikinci traşımız püf Bu da üçün cü traşımız Bu da Türk işçisi nin Almanyadan size hediye etti ği son traş püüf İşte beyler, dört saniyede dört traş sabunsuz ve kolonyasız Sürat asrı işte, şimdi belli oldu Yoksa efendim sen çık sun'i peyk yap dünyanın etrafında üç saatte dönsün on dan sonra ia öğün «biz sürat rekorunu kırdık de.» Yalma yok, ağam, sen çıkardesini dört sani yede dört defa tıraş edebiliyor musun? Bunu becer de sonra gel seninle konuşalım Evet bey ler ne diyorduk Haa bu jiletin işi henüz bitmedi Sakın atayım demeyin Türk işçisinin Alman yada büyük bir enerji sarfedip bütün dünya piyasalarına gönder diği ve rekabet aslaa kabul etmi yen bu jileti sonra çocuğunuza verin, güzel güzel talimini aç ın..

Evvet beyler biz diğer yayga racı işportacılar gibi — mağazası yanan tüccarın malıdır — diye hacıağa kandırmıyoruz.. Kaldı ki memlekette hacıağa da kalmadı ya.. Nerde o günler efendim, ner de.. Sonra iflâs eden tüccarın malıdır — diye de yurttaşlarımı za kazık atmıyoruz. Nerde efen dim o saf yurttaşlar, şimdi her kes başımıza Kayserili kesildi.. Sonra efendime arzedeyim, biz Ay'da arsa satan açıkgözlerden de hiç değiliz.. Elhamdülillah evi mizde kazanımız kaynıyor.. Ten ceremiz hopluyor.. Hiçbir şeye muhtaç değiliz. Yalnız ve yalnız memleket ve millet için çalışıyo ruz.. Bütün gayemiz, yurttaşları mıza ucuz jilet gösterip tanıt mak.. Bizden alın demiyoruz, yal nız gözünüzü iyice açıp, kafanı zı işleterek ve elinizi kalbinize koyup kulağınızı vicdanınızın se siyle başbaşa bırakın ve gönül fe rahlığıyla jilet alın diyoruz.. Te neke almayın, İsveç çeliğinden mamul, elmas taşlarla bilenmiş, ortası yarık, her marka makineye gelir, Türk işçisinin en son ica dı Testere marka jiletlerini gö rün, tanıyın diyoruz.. Maksadı nız saf vatandaşlarımızı kandı rıp kazıklamak — affedersiniz sö ğüşlemek diyecektim — değil.. Memleket ve millete naçiz bir vatandaş olarak nâçizane hizmet etmektir efendim..

Yoksa memlekette çok şükür, yarabbi, bin şükür ki hürriyet var.. Herkes beğendiği ve istediği malı seçip seçip alıyor, yeter ki cebinde parası bol olsuuun.. İşte bizler, cebinde parası çıkışmayan yurttaşlarımıza hizmet için, köşe başlarında bu hizmetimizi bir türlü takdir edemiyen, daha doğ rusu etmekten âciz Belediye Za bıtası memurlariyle cebelleşip, idâme ettirmek istiyoruz. . İşte böyle beyler, bizde, atalarımızdan kalma bir prensip vardır.. Daima ve daima «az lâf çok iş..» şimdi var mı jilet istiyen beyler?..

İşportacı bir nefes aldı, sonra etraftaki kalabalığa göz gezdirdi, İlk defa kimin eli uzanacak, me rak ediyordu, kimse jilet almak istemeyince, devam etti:

İçinizden geçenleri iyi biliyorum haklısınız.. Bu memlekette son zamanlar, o kadar çok yalancı ve dolandırıcılar çıktı ki hepimiz ben de dahil, muhakkak en az bir defa muzır bir vatandaşımı zın, kötü yola sapmış bir yurtta sımızın affedersiniz kazığını ye dik.. Evet ben içinizden geçeni gazete okur gibi, yerli filmin gö bek havasını seyreder gibi açıkça görüp okuyorum. Çünkü ben ken dimi bildim bileli bu volun yol cusuyum.. Ama sizin zannettiği niz gibi ben diğer palavracılara hiiç benzemem.. benzivemem.. Emin olun kiii ben, bunca sene ekmek ekmek dedim de yalan söyliyemedim.. Söyliyemem de.. Bu boğaz... ekmek geçecek yoksa petrol tankeri değil.. Ee sen el âleme yalan yanlış şeyler söyle.. altın diye bakır sat.. Yüz yirmi liraya ayakkabı diye, mukavva sat, halis Tosya pirinci diye küf lenmiş Amerikan pirinci sat.. Ne bileyim efendim. daha binbir do lap çevirip sat satabildiğin ka dar.. Hayır efendim, hayır.. Aslaa Allah nasip etmesin böylesini.. Ben insaf paylaşılırken yeteri ka dar hissemi elhamdülillah bol bol aldım.. Var mı insaf gibisi.. Ticaret dediğin biraz da namus lu insan ister değil mi efendim.. Her ne ise biz yine namusumuz la jilet satalım da dualarınızı ala lım, işin bir de öbür dünyası var. Şimdi var mı istiyen, arzu eden beyler?..

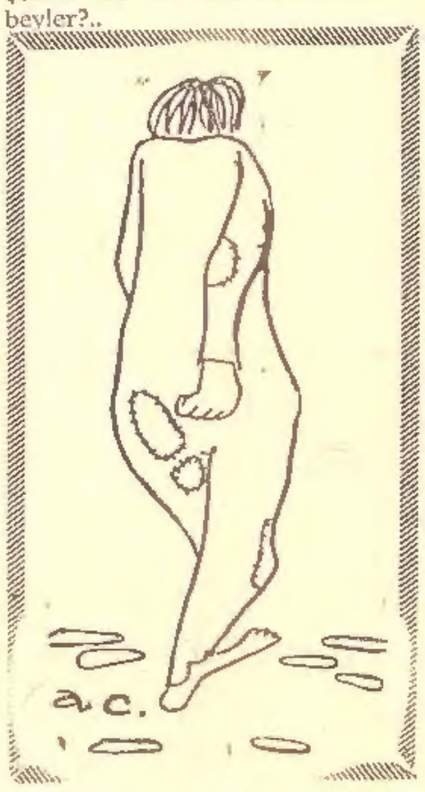

Kalabalık sipsivri genişlemiş, kaldırımdan caddeye taşmıştı. Ama bir türlü kimse jilet almı yordu. İşportacı gömleğinin ko luyla alnındaki boncuk boncuk teri sildi, sönük gözleriyle kala balığa baktı, vine son bir gay retle devam etmeye başladı. Zira bu kadar kalabalığı bir daha ko lay kolay elde edemezdi.

Eveet beyler, bu nâçiz kulunuz Türkiye'de tam altmış üç şehir, yedi bin sekiz yüz otuz altı nahi ye ve tam yüz yirmi sekiz bin üç yüz kırk dokuz köy gezip, bu gün karşınızda bulunuyor.. Mak sadım, bu çok ucuz ve çok sağ lam Almanya'da Türk işçisinin yapmış olduğu bu hârika Tezte re marka jiletlerini siz vatandaş larıma tanıtmak.. Türkiyeyi ka rış karış geziyorum, beni bir da ha kolay kolay bulamıyacaksınız. Maksadım, tekrar tekrar söylü yorum, para kazanmak değil, memlekete hizmet etmektir.. Şim di var mı jilet arzu eden bey ler...?

Kalabalık içinden hiç kimse ji let almak için elini uzatmadı.. Belki birisi almak istese, diğer leri de ona bakıp jiletleri kapı şacaklardı. İşportacı da bunu tecrübelerinden biliyordu ama, bir türlü o saf vatandaş ortaya çıkmıyordu. Fakat işportacı da epeyce yorgun olduğu için, ken dinde devam edecek kuvveti bula madı, etraftaki kalabalığa kızgın ca baktı, sonra az ileride zabıta memurlarını gözetliyen arkadaşı na seslendi:

— Yusuuff, hadi oğlum kıra lım, burada iş nanay..

Yusuf geldi, arkadaşının kulağı na eğilerek:

— İyi kestin.. ama en mühü mini unuttun enayi dümbeleği..

— Neyi..?

— Neyi olacak ulan, inek! jilet lerin kaç kuruş olduğunu söyle medin..

Mıgırdıç MARGOSYAN
Bomonti

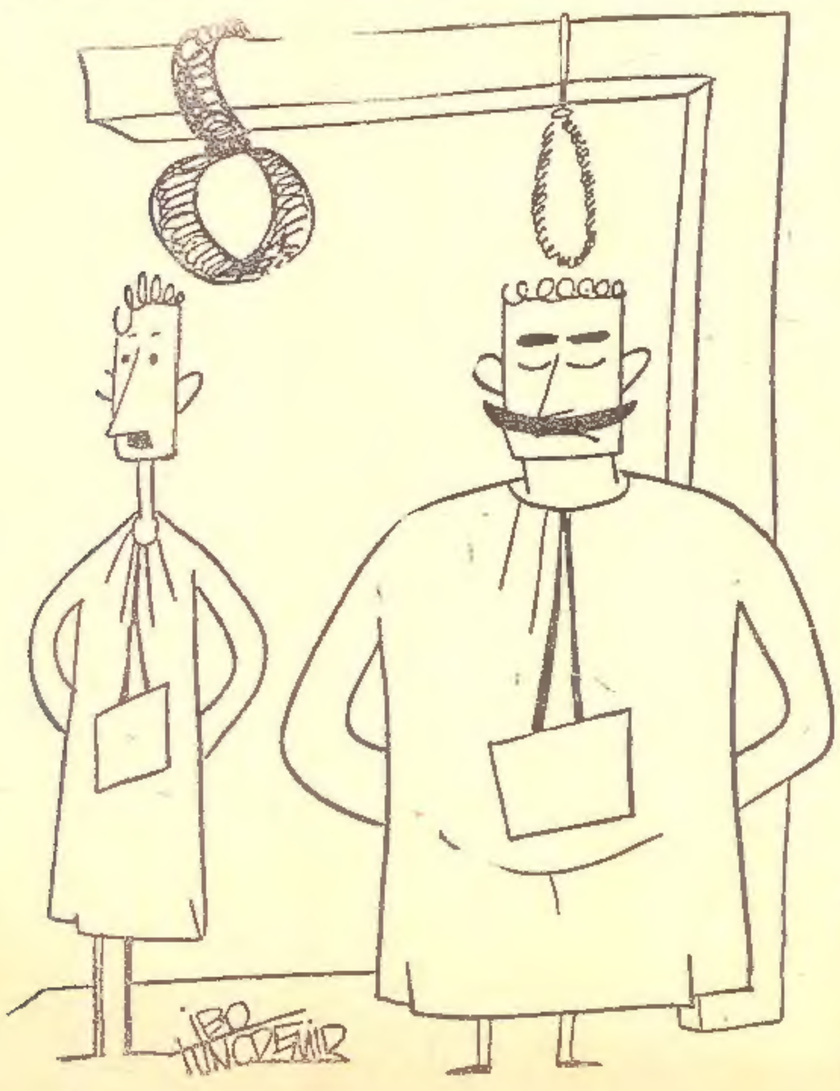

Kırk Plâk

Cezmi Amca yetmiş yaşın da. Kısa boylu, saçsız, dinç ve heyecanlı. Bir tek özürü var: Paraya düşkün. Hepimiz paraya düşkünüz ya, onun ki biraz fazla. Ama kimsenin hak kını da yemez. Sizden beş kuruş luk pul alır, siz unutursunuz, o unutmaz. Bir de bakarsınız ki, hiç ummadığınız zamanda ya pulunu zu, ya da parasını getirmiştir. Ka bul etmezseniz zorla verir. Sizde de on para alacağını bırakmaz.

İyi kalblidir. Aralarında be nim de bulunduğum bekârların ise velinimeti. Ne zaman paraca sı kışsak Hızır gibi yetişir. Biz de borcumuzu gününde öderiz. Zaten ödemezsek bir daha para alama yız. Yani ödememiz kendi çıkarı mıza.

Çok da evhamlıdır. Habbeyi kubbe, pireyi deve yapan; bulut tan nem kapan cinsinden. Hepimizi azarlar, bağırır, çağırır, hakaret eder.

Yine de severiz onu. Yaşı yetmiş, fakat işi bitmemiş Cezmi Amcamın, Onda şeytan tüyü var. O kızdıkça biz sevinir, neşeleniriz.

Ayni şantiyede çalışıyoruz. Cezmi Amca memur emeklisi. Bu radan da beş—on kuruş yolunu bu luyor. Bir karısı var, çocuğu yok. Akşam olunca eve kapanır; karı sıyla gece yarılarına kadar tavla oynar, plâk çalar. Daha başka şey ler yapar mı, yapmaz mı bilmiyo rum. Hiç sokağa çıkmaz. Evin için de kadın gibi ev işlerinde çalışır.

Bana özel bir sempatisi olun ca da önemli saydığı işleri bana gördürür.

Şantiyemizin şehirle bağıntısı nı, hafta sonu otobüs seferleri sağ lar. Bu seferlerden en çok bekâr lar faydalanır. Evi barkı olanlar pek şehre inmek istemezler. Bekâr lara bir sürü angarya yüklemeye alışmışlardır.

Benim Cezmi Amca ile mace ram böyle bir günde başladı. Oto büsle şehre gidiyorum. Sözüm ona eğleneceğiz. Bırakır mı elin oğlu? Bir sürü sipariş yüklendik

Bir ara Cezmi Amca elinde beş lirayla yanaştı bana. Buyurun, der gibi baktım yüzüne:

— Evlâdım, bana bir plâk alır mısın?

— Hayhay, Cezmi Amca. Han gi plâğı istiyorsunuz?

İsmini söyledi, beş lirayı ver di ve bana iyi yolculuklar diledi.

Vardık, şehire... Aradık, tara dık plâğı bulduk. Oteldeki odamıza yerleştirdikten sonra kendi işleri mize baktık.

Pazar akşamı şantiyeye dönü yoruz. Otobüsün yanına geldim, yerime oturdum, Plâk kucağımda, kâğıda sarılı olduğu halde duruyor.

Biraz sonra Nihat geldi. Sulu nun biri. Hemen dizime bir tokat indirdi, plâk paramparça oldu.

— Ne yaptın, demeye kalmadı.

— Kusura bakma yahu, dedi, ben ne bileyim kâğıdın içinde plâk olduğunu. Daha evvel söyleseydin ya! Hem ne somurtup duruyorsun, alt tarafı beş lira değil mi? Paran kadar konuş!

Böyle söyledikten sonra para yı çıkarıp suratıma fırlatsa mem nun olacağım. Ne gezer? Lâf olsun diye konuşuyor.

Geldim şantiyeye. Elimde al dığım plâğın kırıkları, süklüm büklüm çıktım Cezmi Amca'nın karşısına:

— Özür dilerim, dedim. Bir kazadır oldu. Haftaya yine gidece ğim. O zaman alırım.

— Peki evlâdım, olur, dedi.

O hafta şehre inmedim. Pazar tesi günü Cezmi Amca geldi:

— Ne oldu plâk?

— Gidemedim, bu hafta mut laka giderim.

Ertesi hafta Kurban Bayramı var. Bir gün öncesinden şantiye den ayrıldım. Daha bayramı, dönü şü beklemeden plâğı aldım ve «ba şımın belâsı»nı otele, bir yere yer leştirdim.

Beş gün doya doya gezdim. Nihayet şantiyeye dönmemizin za manı geldi. Bir elimde çanta, bir elimde plâk otobüs durağına var dım. İçimde büyük bir korku. Ya yine kırılırsa? Durakta bekliyen lerin sayısı da pek çok. Bayram dönüşü olduğundan iki otobüse sığ mıyacak kadar adam var. Kimse kendinden emin değil. Millet açık ta kalmaktan korkuyor. Zaten para lar da son meteliğe kadar harcan mış. Herkes endişe etmekte haklı.

Ototbüsün karşıdan gözükme siyle birlikte ortalık karıştı. Yer kapmak için acele ediliyor. Eh, övünmek gibi olmasın biz de açık göz geçiniyoruz. Plâğı göğsüme yatırdım ve müthiş bir hamle yap yaptım. Fakat istikameti yanlış ta yin etmişiz. İçeri giremedim ve kapı kenarına arkamdaki insan kit lesinin tazyikiyle bindirdim. Bu mücadelede otobüsteki yerimi bul dum ama plâğı kaybettim. İki par çaya bölünmüştü. Etti 10 lira har cadığımız plâk parası. Geldik Cez mi Amca'nın huzuruna:

— Cezmi Amca, plâk kırıldı! dedik. Hâdiseyi anlattık, parçaları gösterdik. Hiç memnun olmadı.

— Cezmi Amca, dedim, ben bu plâğı alacağım. Hiç üzülme!

— Peki evlâdım, dedi. Zaten hep böyle der.

Yine bindik otobüse, gittik ve dönüyoruz. Plâk dizlerimin üstün de duruyor. Kırılır, diye ödüm ko puyor. Dizimin üstünden kaldır dım ve iki elimle havada tutmaya başladım. Ellerim yoruluyor ama aldırmıyorum. Arada sırada da plâğı ellerimin arasında zorlatarak kontrol ediyorum. Hiç iyi etmemi şim. Fazla sıkıştırmış olmalıyım ki, «çıt» diye bir ses geldi. Eyvah, dedim! Acaba kırıldı mı? Ambala jı açmak istemiyorum, korkuyo rum. Korka korka da açıyorum. Evet, evet yine kırık. Bir kenarın dan çatlatmışız.

O gece bekâr odamda sabahı zor ettim. Erkenden kalktım ve koştum Cezmi Amca'ya:

— İşte plâk, dedim, bu kere de çatladı.

İnceden inceye baktı ve «bu plâk çalınmaz», dedi.

Birdenbire çok fena oldum, sinirden tiril tiril titremeye başla dım. Cebimden çıkardığım beş lirayı uzattım:

— Al, bu senin beş liran! de dim.

Aldı ve cebine yerleştirirken:

— Peki evlâdım, dedi, bir git tiğimde kendim alırım.

Daha fazla sinirlendim:

— Al, bu da sana plâk, dedim. Plâğı başına geçirdim. Plâk yere düştü. Baktım kırılmamış. Eski çatlağı ile öylece duruyor. Bir tek me salladım kıyasıya. Yuvarlandı, gitti ve yumuşak toprağın üzerine yattı. Gözlerim büyümüş, plâğın arkasından koşuyorum. Yetişip bir tekme savurdum, plâk havalanıp, üç—dört metre yükseldikten sonra taşların üstüne düştü; yine kırıl mamıştı. Hırsımdan dönüp gittim.

Şimdi arkadaşlarım bana bir şeter ısmarladıkları vakit kırılacak eşya olmamasına dikkat ediyorlar. Getirmiyorum çünkü.

Erol Aykaş
Hirfanlı — Kaman

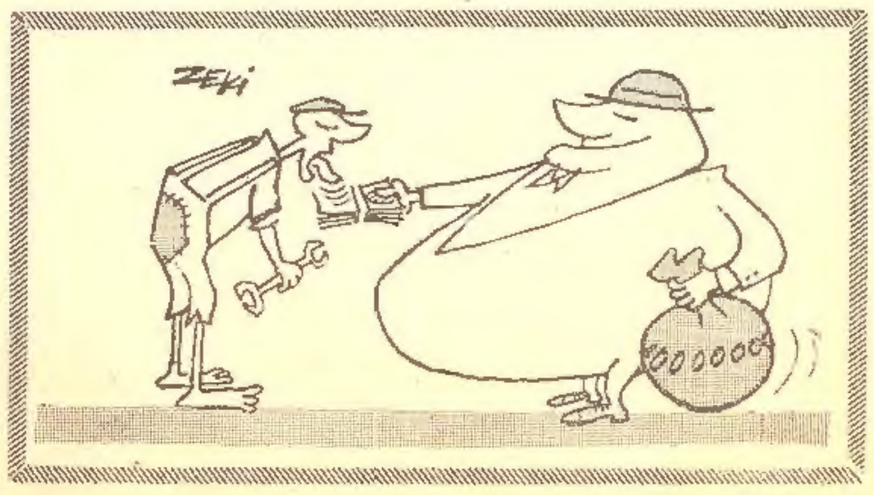

TEK DELİK

Aziz Nesin'in Romanı

- 34 -

Ayıboğan Arif, bakmış ki dayaktan öldürecekler, bir zaman,

— Durun anlatayım, iş bildiğiniz gibi değil... demiş.

— Ya nedir?

— Benim mahkûmiyetim ağır. Gelenim gidenim de yok. Dışarıda karım, çocuklar da sersefil, perperişan... Arkadaşlara söyledim, bizim hapishane imamını tanıdılar. Hoca Efendi her gün ikindi namazına gelmeden önce, dışarıdaki cami avlusundaki musluklarda abdest alıyor. Bizim arkadaş da Hoca farkına varmadan, muslukta abdest alırken, cübbesinin astarına eroin paketi iğneliyorlar. Hoca, cübbesine iğneli eroin paketini hapishane camiine getiriyor. Ben de her ikindi namazında, tam Hoca'nın arkasında durup, secdeye varılınca, önümdeki Hoca'nın cübbesinden paketi alıyorum. İki aydır sürüp gitti. O gün, elimi attım, Hoca'nın cübbesine, eroin yok... İkiyüz liralık da eroindi. O yana elimi soktum, bu yana karıştırdım, şu yana daldırdım, yok, yok... Deli olacağım. Ben artık önümde Hoca olduğunu unuttum da, zorla aranır gibi, oraya kaçmıştır, içeriye girmiştir, astardan kaymıştır diye, Hoca'nın neresi elime geçerse karıştırmağa başladım. Sonra paketi bulamadık Hoca namazı yarıda bozup beni kovaladı

Ayıboğan'ın anlattığı da bu idi. Gerçekte ise o gün Ayıboğan'ın arkadaşları, Hoca'nın cübbesinin eteğine eroini koymamışlardı.

Paşazâde Ferit Bey tatlı tatlı anlatıyordu:

Geceyi düşünerek geçirdim. Ben bu kasabada ne yapacağım? Cebimde para yok ki burdan başka yere gideyim. Burda kalsam ne olacak? Bu adamlar, muallim bey de muallim bey diye tutturmuşlar. Bir yanlışlık olduğu meydanda. Ya bekledikleri, gelecek bir muallim vardı ya da beni bir başkasına benzetmişlerdi. Yeniden bir çıkmaza girdiğimi hissediyordum.

Sabahleyin oda dışındaki ayak sesleriyle uyandım. Giyinip dışarı çıktım. Belediye Reisi,

— Sabahşerifleriniz hayırlı olsun, dedi.

Gece rahat edip edemediğimi, iyi uyuyup uyumadığımı sordu. Sonra da mektep müdürünün geldiğini, beni beklediğini, beraber kahvaltı edeceğimizi söyledi.

Aşağı katta bir odaya girdik. Müdür bey beni büyük bir samimiyetle karşıladı. Kır saçlı, ufak tefek, benden on, on beş yaş büyük, sevimli bir adamdı. Benim geldiğime pek sevindiği anlaşılıyordu. Bana anlatmak fırsatı vermeden durmamasıya konuşuyordu. Bu sırada Belediye Reisinin oğlu masaya kahvaltıları getirmişti: Gerçekten mükellef bir kahvaltı sofrası.. İçimden hele bir karnımı doyurayım da sonra başıma gelenleri, paramın çalındığını; muallim olmadığı anlatırım, diyordum.

Adı Cevdet olan müdürün anlattıklarından öğrenebildiğime göre, o kasabada daha ortaokul o sene yeni açılıyordu. Cevdet bey de bu kasabaya benden on beş gün evvel gelmiş ve ne yapacağını şaşırmıştı. Çünkü, kendisinden başka hiç bir öğretmen yoktu. Ortaokul olarak üç odalı bir, basık tavanlı, kerpiç duvarlı ev, bir kendisi bir de elinde (T. C. Maarif Vekâleti) yazılı resmi yuvarlak mühürden başka hiç bir şey yoktu. Cevdet Bey cebinden çıkardığı mührü göstererip,

— İşte mektep, işte mektep!... diye gülüp duruyordu.

İyimser bir adamdı. Biz, iki öğretmen bir ortaokulu idare edebileceğimize güveniyordu. Okulda kâtip bile yoktu. Her şey biz ikimizdik. İkide bir bana Orhan Bey deyip durduğuna göre, demek beni, Orhan Bey adında bir öğretmen sanıyorlardı. Ve asıl mühimmi, bu Orhan Bey, benim buraya geldiğim gün, geliyorum diye telgraf göndermişti. İster misin, biraz sonra otobüsten sahici Orhan Bey geliversin. İşte o zaman rezalet!

Çok idealist bir adam olan Cevdet Bey,

—İkimiz elele verir, evvel Allah bu işin altından kalkarız diyordu.

Onun düşüncesine göre, kaymakam, maarif memuru, belediye doktoru, ilkokul öğretmenleri de, bizim okulda yardımcı öğretmenlik yapabilirlerdi.

Kasabalının bana bu kadar itibar etmesine gelince, kasabayı beğenmeyip gideceğimden korkmalarından dı. Çünkü bu kasabalılar beş yıldan beri kazada bir ortaokul açılması için uğraşmaktaymışlar. Mektep binasını da halk kendisi yapmış. En sonunda Maarif Vekâleti de «Ortaokulu açtım!» diyerek bir mühür, bir de müdür göndermiş. Bir de matematik muallimi Orhan Bey'in yerine ben gelmişim.

Kahvaltıdan sonra Cevdet Bey.

— Buyrun, mektebe gidelim! dedi.

Yola çıktık. Ben nasıl etsem de, Cevdet Bey'le yalnız başına kalıp işin içyüzünü anlatsam diye düşünüp duruyordum. Hoş anlatsam ne olacaktı? «Yaa, demek sen öğretmen değilmişsin... Hadi güle, güle!» diyecekler di. Benim cebimde beş kuruş yoktu. Ne yapardım, nereye giderdim? Yolda giderken, avukat olduğunu öğrendiğim bir adama,

—Mektebimizin matematik muallimi Orhan Bey! diye beni tanıttılar.

Avukat,

— Telgrafınızda hanımefendiyle, çocuklarla geleceğinizi bildiriyordunuz. Yalnız mı geldiniz? dedi.

Demek, ben, muallim Orhan Bey'in geleceği haberi bütün kasabaya yayılmış. Avukata,

— Efendim, ailemi sonra getireceğim. Ev filân tutalım da... dedim.

Avukat,

— Doğru, dedi, evvelâ sizi yerleştirelim de. Kasabamızı beğeneceksiniz zannederim. Boş ev de çoktur.

Mektebe gidinceye kadar yolda karşılaştığımız beş — altı kişiye beni tanıttılar.

Sonra Mektebe gittik. Buraya mektep demeğe bin şahit ister. Halk kendi parasıyla on — onbeş tane dereme çatma sıra yapıp, bir odaya doldurmuş, olmuş mekteb. Mektebin üç odasından birini Cevdet Bey müdür, öğretmen, idare odası olarak ayırmıştı.

Belediye Reisi,

— Siz geldiniz ya, diyordu, halkın yardımıyla hemen mektebi genişletir, bir — iki oda daha ilâve ederiz.

Cevdet Bey de,

— Şimdilik hep bir arada oluruz, dedi, nasıl olsa ikimizden başka kimse yok...

Okulu gezdikten sonra Belediyeye gittik ,kahveler içtik.

Belediye Reisi,

— Eşyalarınız gelinceye kadar lûtfen benim misafirim olunuz. Size münasip bir ev tutarız. Eşyalarınız gelince evinize taşınırsınız dedi.

Teşekkür ettim. Başka ne yapabilirdim? Otobüs gelecek de içinden sahici Orhan Bey çıkacak diye ödüm patlıyordu. Öğle yemeğini, kasabanın ileri gelenleriyle, münevverleriyle bir arada lokantada yedik. O gün öyle ce geçti. Gece Belediye Reisiyle eve döndük Hayatımda ilk defa bir adam dolandırmayı o gece düşündüm. Evet, ben, sabıkaları defterlerden taşan dolandırıcı Paşazâde Ferit, ilk o gece bir adam dolandırmayı düşündüm. Belediye Reisine,

— Maalesef param kalmadı, harcırahı da henüz almadım, Biz memurların hâli malûm/ Bana elli lira verin, maaşı alınca öderim... diyecektim.

Tabii parayı verecekti. Ben de beni kimseye görünmeden otobüse atlayıp oradan kaçacaktım. Arasınlar da bulsunlar Arkamdan kim bilir ne kadar kıvrandım durdum, ama bunu bir türlü Belediye Reisine söyliyemedim

Ertesi gün mektebe gittim. Çok gayretli olan Cevdet Bey, yanında iki kasabalıyla bir şeyler yapıyor, uğraşıp duruyordu.

— Cevdet Bey, dedim, size bir şey söyliyeceğim

Arkası Var!

SİLİNDİR ŞAPKA

Baştarafı 5 .sayfada

Alkışlar. Heyecanlanan sefir gelip elimi sıkıyor:

— Memleketim adına size teşekkür ederim!

Kim olduğumu sormuyor bile! Arkadan dans geliyor. Bu sırada şerefli Tasmanya'nın sefirini bir kenara çekiyorum; siyasî meselelerden konuşuyoruz. Ona fikirlerimi açıyorum, bana hayranlığını bildiriyor. Belli bir takdirle:

— Bu kadar açık fikirleri asla duymuş değilim! diyor.

Bazı başka diplomatları da çağırıyor ve sohbete koyuluyoruz. Hepsi de fikirlerimi parlak buluyor; belki bunları hükûmetlerine nakletmeyi bile düşünüyorlardır; Ama hiçbiri kim olduğumu sormuyor. Bu kadar esaslı lâflar eden bir şahsiyetin kim olduğunu bilmeleri gerektiğini düşünmüyorlardır; belki! Bana hüviyetimi sorarak nasıl mahcup edebilirler?

Sonra sefire, iki memleket arasında iktisadî bağların kurulması gerektiğini söylüyorum. Bana bir daha hayran kalıyor ve minnettarlığını ispat etmek için, bir türlü püro hediye ediyor.

— Eğer tasavvurlarımız gerçekleşirse, diyor; Tasmanya'nın «yeşil Salibi» nin size verilmesi için aracılık yapacağım.

Gece, geç vakit, en güzel intibalarla, pürolarla ve miğdem harikulâde yemeklerle dolu olarak ayrılıyorum.

Hareketime devam etmekteyim. Gazetelerden, tören, yüksek toplantı yahut olağanüstü bir olayın vukubulacağı yerleri takip ediyorum. Ve her yerde, hazırım. Beni birkaç defa görmüş olan sayınlardan bazıları, ya bir gülümseyiş, ya da bir toka ile selâmlıyorlar. Kapıcılar ve karşılayıcılar bana kapıyı açarken reverans yapıyor. Kendimden süphe lenmeye başladım. Meğer önemli bir kişi imişim de, bunca zamandır haberim yokmuş! Çünkü fikirlerimi daima dikkat ve ilgi ile takip ediyorlar. Yeni inandırıcı fikirlerimi belki ileride bulup çıkarırım. Şimdilik silindir şapkam var. ve ziyaretlerimi yapıyorum. Oraya buraya gittiğim için de silindirimi daha sık giymekteyim. Hattâ düğünlerde, cenaze törenlerinde ve daha başka mutlu olaylarda bile giyiyorum...

Yalnız, bir ikindi vakti, aklıma kötü birşey geldi: Silindirimi bir de halk mahallesinde denemek ve bu sempatik kitlenin oturduğu mahallelerde silindir şapkanın nasıl bir etki yaptığını görmek esti aklıma. Bu, silindir şapkanın sonu oldu. Beni görür görmez, «Yaşa!» diye bağıracaklarına, yuha başladılar!

— Ooha!..

Birkaç velet toplandı. İçlerinden birinin elinde, bir limon vardı. Diinn!.. Tam silindirime isabet etti. Bu ilk işaretti. Beş dakika sonra, kurtulmak için koştuğum bir sırada, başka bir limon silindirimi yere düşürdü. Koca kafalı bir haylâz onu yakalayıp kafasına geçirdi. Az zayiatla paçayı kurtardım.

Bu, törenlerde bana hayranlıkla bakan aynı halk idi. Ama zarar yok. Başka bir tane alıp yerinde giyeceğim. Yüksek sosyete ve sefaretlerde. Çünkü, bir silindir şapkaya, belki küçük evler de değer vermezler. Ama, bütün büyük kapılarda, altında hangi kafanın gizlendiğini sormadan, ona reveranslar yaparlar. Belki o altındaki kafa, kendisini gerçekten hakederek giyen başka kafalardan daha akıllıdır yal.

Paşalar arası açık oturum

AÇIK OTURUMA KATILAN PAŞA HAZRETLERİ İsmet Paşa — Yedi Sekiz Hasan Paşa — Marko Paşa — Kasımpaşa — ondan sonra Pala Paşa

Geçen hafta, Ankara'da memleket dâvaları üzerinde, Paşalararası bir açık oturum yapılmış ve bu açık oturumdaki konuşmalar teype alınmıştır. Teypten yazdığımız bu konuşmaları okurlarımıza sunuyoruz:

İsmet Paşa — Öhüü.. öhü öhü.. Biz hükûmet olarak.. Öhü.. öhü öhü.. olarak çok sağlamız. Memlekete demokrasiyi yerleştireceğiz.. öhü..

Marko Paşa — Paşam, zor olmaz mı? Memlekete demokrasiyi yerleştireceğimize, demokrasiye yerleştirsek memleketi..

İsmet Paşa — Böyle söylüyorlar.. öhü.. olmaz.. Eşyanın tabiatına muhaliftir, öhü.. Başlıca sebebi...

Pala Paşa — Af, af.. Afff.. Af! Affff! Af!:

İsmet Paşa — Anladım!.

Pala Paşa — Af!.. af!.

İsmet Paşa — Demokrasi oturmuştur.. Oturttuk!..

Marko Paşa — Oturdu paşam, oturdu.. Bir daha zor kalkar..

Kasım Paşa — Aşırı ön ve aşırı arka hür yanlar ne olacak?.

Marko Paşa — Ne önde git, asıl, ne arkada kal basıl, demişler

Kasım Paşa — Bir tedbir düşünülmüyor mu?. Bu ne gevşeklik?.

İsmet Paşa — Öhüüü!. Öhüü!. Kovalisyon muvaffak olmuştur. Öhü.. İktisadî durum günden güne açılmaktadır. Öhüü.. öhü, öhü.. Geçen ay iki yüz kırk yedi liralık taahhüt işi ihale edilmiştir.

Yedisekiz Hasan Paşa — Çalışmak lâzım. Çok çalışmalıyız. Herkes kendisine bir iş bulmalıdır. Sonra Kur'an da türkçe olmalıdır. Memleket adamakıllı kalkınmalıdır. Aile hayatı çok iyi şeydir. İnsan nefes almadan yaşıyamaz.

Pala Paşa — Af!. af!. Afff, af!.

İsmet Paşa — Nasıl? Anlamadım, ha?.. öhü, öhü..

Pala Paşa — Millet iş istemiyor, ekmek istemiyor.

Marko Paşa — Peki bu millet ne istiyor yahu?.

Kasım Paşa — Bu millet, iyi millettir, hiç birşey istemez.. İstemiyor.

Pala Paşa — Millet huzur istiyor. Huzur olursa herşey olur.

İsmet Paşa — Öhü, öhü öhü.. Ondan ben de istiyorum.

Pala Paşa — Huzur olması için af olması lâzımdır. Milletin reyleri ile işbaşına geçmiş olan arkadaşlarımız ıstırap içinde..

İsmet Paşa — Paşa, paşa, seni ben bile kurtaramam..

Yedisekiz Hasan Paşa — Elâlem aya gitti, biz yaya gittik.. Maarif dâvası mühimdir. Çarşambadan sonra perşembe gelir.

Pala Paşa — Benim iki tane oğlum var.

Marko Paşa — Allah bağışlasın!.

Yedisekiz Hasan Paşa — Bir tane de benim oğlum var.

Marko Paşa — Ne yapıyor?

Yedisekiz Hasan Paşa — İyidir amcası, ellerinizden öper.

Pala Paşa — Biz buraya milletin reyleriyle geldik..

Marko Paşa — Aferin, iyi yaptınız..

Kasımpaşa — Hoş geldiniz, safa geldiniz..

İsmet Paşa — Beni kızdırırsanız, yapmıyacağım yoktur.

Pala Paşa — Ordu..

Kasım Paşa — Ne dedin, ne dedin?. Bir daha söyle bakayım!.

Pala Paşa — Ordu..

Yedisekiz Hasan Paşa — Ne dedin, ne dedin?.

Pala Paşa — Ordu dedim..

Pala Paşa — Ondan sonra sı-

Marko Paşa — Ondan sonra sırasiyle Trabzon Giresun, Samsun, Sinop ..

Kasım Paşa — Tebrik ederim.

Marko Paşa — Coğrafyan kuvvetli maşallah..

İsmet Paşa — Ha?, anlamadım, öhü, öhü.. Bu hususta hükûmet kararlıdır. Demokrasinin yerleşmesinde sayısız faydalar vardır. Öhü.. öhüüü!.

Yedisekiz Hasan Paşa — Havalar böyle giderse bu sene mahsul bereketli olacaktır Ortak Pazara da girmeliyiz tabii..

Kasım Paşa — Abdürrahman Çelebi istifa etmiş..

İsmet Paşa — Hadi canım sen de!.. Öhü!

Pala Paşa — Af!. af af.. Af af af.. af af.. afff!.

Marko Paşa — Öyle bağırma paşa, korkutuyorsun..

Pala Paşa — Huzurun şartı aftır.

İsmet Paşa — Beni ben bile kurtaramam.. Öhü.. öhü!.

Yedisekiz Hasan Paşa — Her vatandaşın kendi evi olmalıdır.. Ama evde elektrik olmalı ve elektrik arıza yapmamalıdır Çalışmalıdır!

Paşalar, bu önemli konuşmalarına gecenin geç saatlerine kadar devam etmişlerdir.

VATANDAŞ! YEŞİLAY'A İNANMA!

İç bâde, güzel sev, var ise akl-u şuurun!
Evde ne yerlerse yesinler ne umurun?

ÇEK KAFAYI, SÜR SAFAYI

Bir yanında
RAKI

Bir yanında
ŞARAP

Pekiy, bu eşek neden içmez?
Merkepliğinden mi? Estağfurullah...
Zavallı alışmamış da ondan.
İçse o bile adam olur.

TEKEL İÇKİLERİNİ TERCİH EDİNİZ!

Ne kadar içerseniz, devlet bütçesinin geliri o kadar artar. Sonra o paralarla İmam Hâtip Okulu ve cami yapılır.

Kim içerse Tekel rakısını
O unutur geçim baskısını

Görüyorsunuz ya, Nevzat Bey hayatından memnun, ağzı kulaklarına varıyor.

Kapının zilini çaldı. Biraz sonra Türkân kapıyı açacak. Elindeki süslü kutuyu görünce «Ah canım!» diye Nevzat'ın boynuna atılacak.

Fakat Nevzat. Türkân'ın kutuyu açmasına müsaade et . miyecek.

«Sevgilim, içinde sürpriz var, ben gidince kutuyu açarsın!» diyecek.

Çok heyecanlı saatler geçirdiler. Hele Türkân heyecan içindeydi. Nevzat gider gitmez heyecanla kutuyu açtı.

ACABA KUTUDAN NE ÇIKTI?

Dikkat: Akıllı erkek, hiç bir kadına, gözü önünde kutusunu açtırmaz.

Hiç bir şey çıkmadı, kutu boştu.

AÇTIRMA KUTUYU!

Baylar, siz de çok ucuza kadınların gönüllerini fethetmek istiyorsanız, içi boş, çok lüks

SÜRPRİZ KUTULARINI TERCİH EDİNİZ

Yeni terbiye metodu
Bu adam nereye gidiyor?

ORTA ASYAYA!

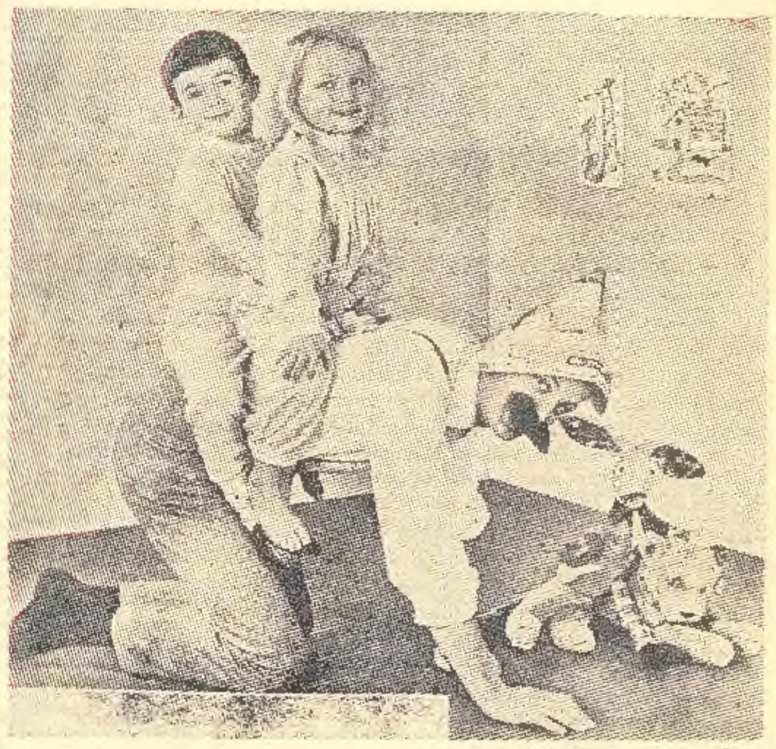

Tanınmış Irkçı, derici ve gericilerimizden Sayın N. İtsiz, yavru kurtları bozkurtlaştırmak için yeni bir kitap yazdı :

BOZKURTLAR YETİŞİYOR!

N. İtsiz kitabında diyor ki :

«Orta Asya'ya at sırtında gideceğiz. Bugünkü şartlar altında evlerimizde at besliyemediğimize göre, çocuklarımızı sırtımıza çıkarıp şimdiden ata binmesini öğretmelisiniz. Kendiniz de, yavru kurtların anasının kımızından içiniz!»

Her geridaş bu kitabı okumalıdır.

GERİCİLERE MÜJDE!

GERİ
MARKA
SAATLER
HER
10
DAKİKADA
1
SAAT
GERİ
KALIR

Baylar! Gerici misiniz?
Öyleyse işte kaçırılmaz bir fırsat!
Resme bakınız :
Cavidan, Cacık Cavid'e diyor ki :
— Şekerim, ben geç kaldım, sekizde evde bulunmalıyım.
Cacık Cavit de Cavidan'a diyor ki :
— Canikom, bak işte, daha saat yedi...

Ve Cacık Cavit'in saati beş saatten beri bir türlü altıdan sekize gelmiyor.

NEDEN? ÇÜNKÜ CACIK CAVİT GERİ MARKA SAAT KULLANIR

Geri saatleri, her on dakikada bir saat geri kalır.

GERİ Marka saat kullananlar yaşlanmazlar, hattâ yaşamazlar!

Konfüçyüs diyor ki: «Karısını idare edemiyen devleti dare edemez!»

Biz diyoruz ki «Direksiyonu idare eden her şeyi idare eder!»

UÇ BABA TORİK

DİREKSİYON İDAREHANESİ

500 PAPELE
3 GÜNDE
EHLİYET!

Sihirli direksiyonlarımızı ve sihirli ehliyetlerimizi bir kere deneyiniz!

Müessesemize uğramanız, sizin değilse, bizim menfeatimiz icabıdır!

ÇOCUKLAR!

Ne olur, ne olmaz analarınızı sokağa yalnız bırakmayınız!

Çarşıya, pazara giderken, annelerinizin elinden tutun ki kaybolmasınlar.

İYİ AHLÂK DERNEĞİ

Zübüüüük

Pazartesi günleri çıkar haftalık siyasî mizah gazetesi * Sahibi ve yazı işleri yönetimi: MERAL NESİN * Yönetim yeri: Cağaloğlu, Nuruosmaniye, Gazi Sinan Paşa Sokak No: 12 — İSTANBUL * Telefon: 22 58 04 * Abone: Yıllık 25, altı aylık 13 liradır. Yabancı ülkeler için yıllık 50, altı aylık 25 liradır. Derginin uçakla gönderilmesi isteniyorsa ayrıca uçak masrafı abone parasına eklenir. * Gün Beş sutun üzerinden her sütünun santimi 15 liradır * Gönderilen yazı ve karikatürler yayınlansın, yayınlanmasın geri verilmez * 50 kuruş, geçmiş sayılar 75 kuruş * İstanbul'da Vatan Gazetecilik ve Matbacılık T.A.Ş. de dizilip basılmıştır*

1 Ekim 1962 ★ Cilt: 1 Sayı 35

Şışşşşştt!..

Hasbi Bey'in dalgasına taş atmayın! Hasbi Bey dört gündür işte böyle uyuyor. Neden? Afyon mu yuttu? Hayır! Esrar mı içti? Hayır! Kuyruk gazetelerini mi okudu Hayır!

Hasbi Bey'in kabineye gireceği haberi çıktı da, onun için şimdiden kendisini alıştırıyor, egzersiz yapıyor.

KABİNEYE GİRMEK İSTİYORSANIZ SİZ DE UYUYABİLİRSİNİZ

HORRRR Kabine haplarını yutunuz!

Cumhuriyet Plâjı kabineleri çok rahattır